

BLAKE PIERCE

TOUŽENÍ

ZÁHADA RILEY PAIGE – KNIHA Č. 3

Záhada Riley Paige

Blake Pierce

Toužení

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Toužení / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Záhada Riley Paige)

TOUŽENÍ je třetí knihou z nejprodávanější mystery série Riley Paige, která začíná knihou NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1) ! Když se ve Phoenixu objeví mrtvé prostitutky, nikdo tomu nevěnuje příliš pozornosti. Ale když je odhalen vzorec znepokojujících vražd, místní policie si brzy uvědomí, že začal řádit sériový vrah a je z toho nadmíru zmatena. Vzhledem k výjimečné podstatě zločinu je přivoláno FBI, které ví, že bude zapotřebí jejich nejgeniálnějšího intelektu, aby případ rozluštil: zvláštní agentky Riley Paige. Riley, která se zotavuje z posledního případu a snaží se dát dohromady svůj roztroušený život, se zprvu zdráhá. Ale když se dozví o těžké podstatě zločinu a uvědomí si, že vrah brzy znovu udeří, cítí se povinována se zapojit. Započne svůj hon za nepolapitelným vrahem a její obsesivní nátura ji dovede příliš daleko – tentokrát možná přespříliš daleko na to, aby se z této hranice ještě vrátila zpět. Rileyno hledání ji dovede do znepokojivého světa prostitutek, rozbitých domovů a roztržitých snů. Zjistí, že dokonce i mezi těmito ženami se najdou záblesky naděje, naděje, která je uloupena brutálním psychopatem. Když je unesena dospívající dívka, Riley v zoufalém závodě s časem zápolí s pokusem prozkoumat hlubiny vrahovy mysli. Ale to, co objeví, ji dovede ke zvratu, který je příliš šokující, než aby si ho vůbec dokázala představit. Temný psychologický thriller, ze kterého se napjatým očekáváním rozbuší srdce, TOUŽENÍ je knihou č. 3 ze strhující nové série – s oblíbenou novou postavou – která vás přinutí otáčet stránky dlouho do noci. Kniha č. 4. ze série Riley Paige bude brzy k dostání.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG	8
KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	12
KAPITOLA TŘETÍ	17
KAPITOLA ČTVRTÁ	18
KAPITOLA PÁTÁ	21
KAPITOLA ŠESTÁ	26
KAPITOLA SEDMÁ	30
KAPITOLA OSMÁ	34
KAPITOLA DEVÁTÁ	37
KAPITOLA DESÁTÁ	39
Конец ознакомительного фрагмента.	40

TOUŽENÍ

(ZÁHADA RILEY PAIGE – KNIHA Č. 3)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem nejprodávanější mystery série RILEY PAGE, která obsahuje tajuplné thrillery, plné napětí, NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1), POSEDLOST (kniha č. 2) a TOUŽENÍ (kniha č. 3). Blake Pierce je rovněž autorem mystery série MACKENZIE WHITE.

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1), která získala více než 100 pěťhvězdičkových hodnocení, je zdarma ke stažení na Google Play!

Zapálený čtenář a celoživotní fanoušek mystery a thriller žánrů, Blake, se zajímá o názory svých čtenářů, a tak ho neváhejte kontaktovat na stránkách www.blakepierceauthor.com, abyste se dověděli více a byli s ním v kontaktu.

Copyright © 2016 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora. Tento ebook je licencován pro vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným osobám. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme vám za respektování tvrdé práce tohoto autora. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorovy představivosti nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná. Obrázek na přebalu Copyright GoingTo použit s licencí od Shutterstock.com.

KNIHY OD AUTORA BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

MYSTERY SÉRIE MACKENZIE WHITE

NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

MYSTERY SÉRIE AVERY BLACK

DŮVOD ZABÍJET (kniha č. 1)

OBSAH

[PROLOG](#)

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

PROLOG

Janine myslela, že dole u břehu spatřila něco tmavého. Bylo to velké a černé, a zdálo se, že se to v jemně šplouchající vodě pohnulo.

Dala si šluk z dýmky s marihuanou a podala ji zpátky svému příteli. Mohla to být nějaká hodně velká ryba? Nebo nějaký jiný tvor?

Janine se trochu otřásla a řekla si, že se nesmí svou představivostí nechat ovládnout. Kdyby se nechala vystrašit, zničilo by to její náladu po kouření. Jezero Nimbo byla ohromná umělá nádrž, dobře zásobená rybami pro rybaření, jako spousta dalších jezer v Arizoně. Příběhy o lochnesské nestvůře se tu nikdy nevyprávěly.

Slyšela, jak Colby řekl, "No teda, jezero hoří!"

Janine se obrátila a pohlédla na svého přítele. Jeho pihovatý obličej a zrzavé vlasy zářily v pozdním odpoledním slunci. Právě si šlukl z dýmky a idiotsky užasle zíral na vodu.

Janine se zahihňala. "Jen záříš, kámo," řekla. "V každém ohledu."

"Jo, ale jezero taky," řekl Colby.

Janine se otočila a rozhlédla se po jezeře Nimbo. I když ona sama ještě omamné účinky plně nepocítovala, pohled to byl nádherný. Pozdně odpolední slunce zažehlo stěny kaňonu planoucí rudou a zlatou barvou. Voda odrážela barvy jako velké hladké zrcadlo.

Vzpomněla si, že španělské slovo nimbo znamená svatozář. Ten název naprosto seděl.

Znovu si vzala do ruky dýmku a zhluboka natáhla, až v krku pocítila vítané pálení. Omamný účinek se každou chvílí musí dostavit. To bude legrace.

Co to ale bylo, ten černý stín dole u vody?

Jen světelný klam, říkala si Janine.

Ať už to bylo cokoliv, bylo nejlepší to ignorovat, než se tím nechat znepokojit nebo vystrašit. Vše ostatní bylo tak dokonalé. Toto bylo jejich oblíbené místo, její a Colbyho – tak nádherné, schované za jednou ze zátok na jezeře, stranou od kempů, pryč od všeho a od všech.

S Colbym sem obvykle chodívali o víkendech, ale dnes odešli dřív ze školy a vydali se sem. Počasí během pozdního léta bylo příliš lákavé. Tady bylo mnohem chladněji a bylo to tu mnohem hezčí než ve Phoenixu. Colbyho staré auto bylo zaparkováno u polní cesty za nimi.

Když se podívala na jezero, pocítila záplavu nového rozpoložení - cítila se silně drogově omámená. Jezero se zdálo až příliš intenzivně nádherné, než aby se na něj dál dívala. A tak se podívala na Colbyho. On ale také vypadal intenzivně nádherný. Popadla ho a políbila. On jí polibek opětoval. Ten polibek byl úžasný. On celičkový vypadal skvěle a měla z něj skvělý pocit.

Odtáhla své rty od jeho a podívala se mu do očí, udýchaně vyslovila, "Nimbo znamená svatozář, věděl jsi to?"

"Páni," řekl. "Panejo."

Jeho hlas zněl, jako by to byla ta nejúžasnější věc, kterou kdy v životě slyšel. Vypadal a zněl tak legračně, když to říkal, jako by to bylo posvátné nebo tak něco. Janine se začala smát a Colby se k ní přidal. Za pár okamžiků byli zamotaní v náručí toho druhého, jejich ruce tápaly a hladily.

Janine se podařilo vyprostit.

"Co se děje?" Zeptal se Colby.

"Nic," odpověděla Janine.

V mžiku ze sebe strhla své tričko. Colby vykulil oči.

"Co to děláš?" zeptal se.

"Co si myslíš, že dělám?"

Začala bojovat s jeho tričkem, snažila se ho z něj sundat.

"Počkej chvíli," řekl Colby. "Tady?"

"Proč ne tady? Je to lepší než zadní sedadlo tvého auta. Nikdo se nedívá."

"Ale co když se objeví loď..."

Janine se zasmála. "Když se objeví loď, tak co? Koho to zajímá?"

Colby nyní začal spolupracovat, pomáhal jí dostat se ze svého trička. Oba byli nemotorní vzrušením, které to rozechvění jen zesílilo. Janine nechápala, proč se tu na to nevrhli dřív. Nebylo to poprvé, kdy tu kouřili trávu.

Ale Janine si stále připomínala ten obrys u vody. Něco tam bylo a dokud nepřijde na to, co to je, bude se jí to připomínat a mohlo by to všechno pokazit.

Zatímco lapala po dechu, postavila se.

"Pojď," řekla. "Pojďme se na něco podívat."

"Cože?" Zeptal se Colby.

"Já nevím. Prostě pojď."

Vzala Colbyho za ruku a klopýtali po drsném svahu směrem k břehu. Janino opojení se nyní zkazilo. Nesnášela, když se to stalo. Čím dříve zjistí, že to je něco neškodného, tím dříve znovu získá svůj předchozí dobrý pocit.

Přesto si ale začínala přát, aby její pocit omámení byl býval nepříšel tak rychle a tak intenzivně.

S každým krokem bylo možné vidět objekt stále jasněji. Byl z černého plastu a tu a tam se černé bubliny objevovaly na vodní hladině. A hned vedle něj bylo něco malého a bílého.

Když byla Janine jen kousíček od vody, viděla, že to je velký černý pytel na odpadky. Na konci byl otevřený a z otvoru trčel tvar ruky, nepřírozeně bledé ruky.

Nejspíš figurína, pomyslela si Janine.

Sklonila se nad vodou, aby se podívala zblízka. Nehty byly namalovány křiklavě červenou barvou, která silně kontrastovala s bledostí. Janine jako by projel elektrický proud, uvědomila si něco hrozného.

Ruka byla skutečná. Byla to ženská ruka. Pytel obsahoval mrtvé tělo.

Janine začala křičet. Slyšela, jak Colby začal také vřeštět.

A věděla, že nebudou schopni přestat křičet ještě dlouhou dobu.

KAPITOLA PRVNÍ

Riley věděla, že snímky, které se chystala ukázat, budou její studenty FBI akademie šokovat. Někteří z nich je zřejmě nebudou schopní zpracovat. Očima přelétla po dychtivých mladých tvářích, které ji sledovaly z půlkruhu vedle sebe zarovnaných stolů.

Uvidíme, jak budou reagovat, pomyslela si. Mohlo by to pro ně být důležité.

Riley samozřejmě věděla, že v celé škále trestných činů jsou sériové vraždy vzácné. I tak se tyto mladí lidé musí naučit všechno, co by měli vědět. Touží po tom stát se agenty FBI a brzy zjistí, že většina místních policistů nemá se sériovým případy žádné zkušenosti. A zvláštní agentka Riley Paige je na sériové vraždy odbornice.

Stiskla dálkové ovládání. První snímky, které se na velké obrazovce objevily, neměly s násilím nic společného. Bylo to pět portrétů žen, nakreslených uhlem, od mladých až po střední věk. Všechny ženy byly atraktivní a usměvavé a portréty byly nakresleny dovedně člověkem, který miluje umění.

Jak Riley mačkala ovladač, pronesla, "Těchto pět kreseb bylo provedeno před osmi lety umělcem jménem Derrick Caldwell. Každé léto vydělal spoustu peněz kreslením portrétů turistů na Dunes Beach promenádě zde ve Virginii. Tyto ženy byly mezi jeho posledními klienty."

Po posledních pěti portrétech Riley znovu klikla. Další fotografie byl odporný snímek otevřené pultové mrazničky s torzem ženského těla. Slyšela, jak její studenti vyjekli.

"To se stalo s těmi ženami," řekla Riley. "Zatímco je kreslil, Derrick Caldwell nabyl přesvědčení, abych použila jeho vlastní slova, že jsou 'příliš krásné na to, aby žily.' Takže jednu po druhé sledoval, zabil, rozřezal a uložil ve svém mrazáku."

Riley znovu klikla a snímky, které se vzápětí zobrazily, byly ještě více šokující. Byly to fotografie pořízené týmem ústavu soudního lékařství poté, co těla znovu sestavil.

Riley řekla: "Caldwell ve skutečnosti 'zpréházel' části těl tak, aby ženy byly k nepoznání."

Riley se obrátila k učebně. Jeden student se řítíl k východu a držel se za břicho. Jiní vypadali, že budou každou chvíli zvracet. Někteří byli v slzách. Zdálo se, že jen hrstka vyhlíží nevzrušeně.

Paradoxně se Riley cítila docela jistá, že klidní studenti jsou ti, kteří by nepřežili školicí akademii. Pro ně to byly jen obrázky, nikoli něco skutečného. Nebyli by schopní zvládnout skutečnou hrůzu, když by jí museli čelit z první ruky. Nebyli by schopní zvládnout osobní šok, post-traumatický stres, kterým by následně trpěli. Vize planoucí pochodně se jí čas od času vkradla do jejího vědomí, ale její PTSD ustupovalo. Uzdravovala se. Ale byla si jistá, že je nejprve potřeba něco cítit, aby se z toho mohl člověk vzpamatovat.

"A teď," prohlásila Riley, "pronesu pár prohlášení a vy mi řeknete, jestli jsou mýtem nebo skutečností. Tady je to první. 'Většina sériových vrahů zabíjí ze sexuálních důvodů.' Mýtus nebo skutečnost?"

Mezi studenty se zvedly ruce. Riley ukázala na obzvláště dychtivě vyhlížejícího studenta v první řadě.

"Skutečnost?" zeptal se student.

"Ano, skutečnost," potvrdila Riley. "Ačkoliv mohou existovat jiné důvody, sexuální motiv je nejčastější. To může mít různé formy, někdy poněkud bizarní. Klasickým příkladem je Derrick Caldwell. Lékař stanovil, že spáchal na oběti nekrofilní čin předtím, než je rozporcoval."

Riley viděla, že si většina jejích studentů píše na laptopech poznámky. Pokračovala, "A tady je další prohlášení. 'Sérioví vrazi na svých obětech působí postupem času stále více násilí.'"

Ruce se opět zvedly. Tentokrát Riley ukázala na studenta, který byl o pár řad dál.

"Skutečnost?" řekl student.

"Mýtus," řekla Riley. "I když jsem už samozřejmě viděla nějaké výjimky, většina případů nevykazují v průběhu času žádné takové změny. Úroveň násilí Derricka Caldwellova zůstala během jeho zabíjení konzistentní. Ale byl bezohledný, stěžl by se dal nazvat strůjcem zla. Stal se chamtivým."

Zmocnil se svých obětí během měsíce a půl. Takovým vzbuzením pozornosti se jeho zadržení stalo nevyhnutelným."

Podívala se na hodiny a viděla, že její hodina vypršela.

"To je pro dnešek vše," uzavřela. "Ale o masových vražích stále koluje mnoho mylných domněnek a mýtů. Úřad pro analýzu chování data shromáždil a analyzoval a já jsem pracovala na sériových případech po celé zemi. Stále máme mnoho informací, které musíme probrat."

Třída se rozešla a Riley začala balit své materiály a chystala se jít domů. Tři nebo čtyři studenti se shlukli kolem jejího stolu a chtěli jí klást otázky.

Student se zeptal, "Agentko Paige, nezabývala jste se případem Derricka Caldwell?"

"Ano," řekla Riley. "To je příběh na jindy."

Byl to také příběh, který netoužila vyprávět, ale to neřekla.

Mladá žena se zeptala, "Byl Caldwell za své zločiny někdy odsouzen?"

"Ještě ne," pronesla Riley.

Riley se snažila nebýt nezdvořilá, protáhla se kolem studentů a zamířila k východu. Caldwellova poprava nebylo něco, o čem chtěla diskutovat. Pravdou bylo, že čekala, že bude každým dnem naplánována. Jako člověk, který ho zajal, obdržela nabídku přihlížet jeho usmrcení. Ještě se nerozhodla, jestli půjde.

Riley měla dobrý pocit, zatímco vycházela z budovy do příjemného zářijového odpoledne. Konec konců byla stále na dovolené.

Trpěla PTSD od chvíle, kdy ji maniakální zabiják držel v zajetí. Utekla a nakonec svého mučitele dostala. Ale ani v ten okamžik si dovolenou nevzala. Vrhla se rovnou na dokončení dalšího případu. Byl to hrozný případ v severním New Yorku, který skončil tím, že vrah spáchal sebevraždu přímo před ní tak, že si podřízl krk.

Ten okamžik ji stále pronásledoval. Když se na ni její vedoucí, Brent Meredith, obrátil s jiným případem, odmítla ho přijmout. Místo toho na návrh Mereditha souhlasila s výukou třídy na FBI Akademii v Quanticu.

Jak nasedla do svého auta a vyrazila domů, Riley si pomyslela, jak moudré to bylo rozhodnutí. Konečně měl její život nádech míru a klidu.

A přesto, jak jela, začal ji zaplavovat známý pocit, který jí dokázal rozbušit srdce uprostřed jasně modrého dne. Byl to pocit očekávání a ona si uvědomila, že se chystá něco zlověstného.

A i když si sama sebe představovala, jak v tomto klidu žije už navždy věděla, že nebude trvat věčně.

KAPITOLA DRUHÁ

Riley pocítila záchvěv hrůzy v momentě, když jí začalo bzučet v kabelce. Zastavila se před vchodem svého nového domu a vyndala svůj telefon. Rozbušilo se jí srdce.

Byl to vzkaz od Brenta Mereditha.

Zavolejte mi.

Riley začala mít obavy. Její šéf se možná jenom chce zeptat, jak se jí vede. To poslední dobou dělal často. Na druhé straně by po ní mohl chtít, aby se vrátila do práce. Co by pak dělala?

Samozřejmě, že řeknu, že ne, říkala si Riley.

To by ale nemuselo být zrovna snadné. Svého šéfa měla ráda a věděla, že dokáže být velice přesvědčivý. Bylo to rozhodnutí, které nechtěla udělat a tak telefon odložila.

Když otevřela domovní dveře a vstoupil do světlého, čistého prostoru svého nového domova, momentální úzkost Riley opustila. Od doby, co se sem nastěhovala, se všechno zdálo být správné.

Zazněl příjemný hlas.

"¿Quién es?"

"Soy yo," zavolala Riley. "Jsem doma, Gabrielo."

Zavalitá guatemalská žena středního věku vyšla z kuchyně a sušila si ruce utěrkou. Bylo dobré spatřit Gabrielinu usmívající se tvář. Byla letitá rodinná hospodyně, dlouho předtím, než se Riley rozvedla s Ryanem. Riley byl vděčná za to, že Gabriela souhlasila, že se k Riley a její dceři nastěhuje.

"Jak ses měla?" Zeptala se Gabriela.

"Skvěle," řekla Riley.

"¡Qué bueno!"

Gabriela opět zmizela v kuchyni. Po celém domě se šířila vůně báječné večeře. Slyšela, jak Gabriela začala zpívat španělsky.

Riley stála ve svém obývacím pokoji a vychutnávala si své okolí. S dcerou se sem přestěhovala teprve nedávno. Malý farmářský domeček, ve kterém žily, když se jí rozpadlo manželství, byl příliš izolovaný na to, aby byl bezpečný. Kromě toho Riley cítila naléhavou potřebu změny, jak pro sebe tak pro svou dceru. Nyní, když bylo po rozvodu a Ryan posílal štědré alimenty, byl čas začít žít zcela nový život.

Bylo tu ale stále pár posledních věcí, které bylo třeba vyřešit. Některý nábytek byl poměrně starý a jako by do tak neposkvrněného prostředí ani nepatřil. Bude muset najít náhradu. Jedna ze stěn vypadala velmi prázdná a Riley došly obrázky, které by tam mohla pověsit. Řekla si, že musí jít s April tento víkend nakupovat. Ta myšlenka Riley uklidňovala a měla pocit, že je normální žena s pěkným rodinným životem, spíš než agent, který pátrá po nějakém deviantním vrahovi.

Teď přemýšlela – kde je April?

Zastavila se poslouchala. Z Aprilina pokoje v patře nevycházela žádná hudba. Pak uslyšela, jak její dcera vykřikla.

Aprilin hlas vycházel ze dvorku. Riley zalapala po dechu a spěchala skrze jídelnu ven na zadní terasu. Když spatřila Aprilin obličej a tělo, jak vykouklo nad plotem mezi zahradami, Riley okamžik trvalo, než si uvědomila, co se děje. Pak se uklidnila a sama pro sebe se zasmála. Její automatické panikaření bylo přehnané. Ale bylo to instinktivní. Bylo to ještě nedávno, když Riley April zachránila ze spárů šílence, který se na ni zaměřil kvůli pomstě na její matku.

April zmizela z dohledu a pak se znovu vynořila a křičela radostí. Skákala na sousedově trampolíně. Spřátelila se s dívkou, která tam žila, teenagerem, který byl v Aprilině věku a dokonce chodil na stejnou střední školu.

"Dávej pozor!" Volala Riley na April.

"Jsem v pořádku, mami!" Zavolala na ni bez dechu April.

Riley se znovu zasmála. Byl to neznámý zvuk, pramenící z pocitů, které už téměř zapomněla. Chtěla si zvyknout na to, znovu se smát.

Chtěla si také zvyknout na radostný výraz na tváři své dcery. Zdálo se to jako by to bylo teprve včera, když byla April strašně vzpurná a zasmušilá, dokonce to bylo příliš i na teenagera. Riley to mohla April sotva vyčítat. Riley věděla, že nebyla jako matka velmi dobrá. Dělala vše proto, aby to mohla změnit.

To byla jedna věc, kterou měla obzvláště ráda na tom, mít volno od práce v terénu, která se vyznačovala dlouhými, nepředvídatelnými hodinami práce, často ve vzdálených lokalitách. Nyní se její rozvrh prolínal s Apríliným a Riley se děsila možnosti, že se to jeden den bude muset změnit.

Nejlepší bude užívat si to dokud mohu, pomyslela si.

Riley se vrátila do domu právě včas, zrovna zaslechla zazvonit zvonek.

Zavolala, "Já to vyřídím, Gabrielo."

Otevřela dveře a byla překvapen, když před sebou spatřila usmívajícího se muže, kterého předtím nikdy neviděla.

"Ahoj," řekl trochu stydlivě. "Já jsem Blaine Hildreth, od vedle. Tvoje dcera tam teď je s mou dcerou Crystal." Podal Riley krabici a dodal, "Vítej v naší čtvrti. Přinesl jsem ti malý dárek na přivítanou."

"Ó," řekla Riley. Byla zaskočená tou nezvyklou srdečností. Trvalo jí chvíli, než řekla, "Prosím, pojď dál."

Neohrabaně přijala krabici a nabídla mu místo v křesle v obývacím pokoji. Riley se posadila na pohovku, dárkovou krabici měla položenou na klíně. Blaine Hildreth na ni hleděl s očekáváním.

"To je od vás tak hezké," řekla a otevřela balíček. Byla v něm smíšená sada barevných hrnečků, dva z nich s motýly a další dva s květinami.

"Jsou krásné," řekla Riley. "Dáte si kávu?"

"Rád," řekl Blaine.

Riley zavolala na Gabrielu, která přišla z kuchyně.

"Gabrielo, mohla bys nám přinést kávu v těchto hrnečcích?" řekla a podala jí dva hrnky. "Blaine, jak ji pijete?"

"Černá bude vyhovující."

Gabriela vzala hrnky do kuchyně.

"Jmenuji se Riley Paige," řekla Blainovi. "Díky za návštěvu. A děkuji za dárek."

"Není zač," řekl Blaine.

Gabriela se vrátila s dvěma hrnky lahodné horké kávy a pak odešla zpět ke své práci v kuchyni. Riley si, poněkud v rozpacích, uvědomila, že si svého souseda měří. Nyní, když byla sama, se tomu nedokázala ubránit. Doufala, že si toho nevšiml.

Nu což, pomyslela si. Možná dělá totéž se mnou.

Nejprve si všimla, že nemá snubní prsten. Ovdovělý nebo rozvedený, vydedukovala.

Za druhé odhadovala, že mu je asi jako jí, možná je o něco mladší, nejspíš je před čtyřicítkou.

Nakonec si všimla, že dobře vypadá – nebo alespoň přiměřeně dobře. Vlasy mu ustupovaly, což mu ale nijak neškodilo. A zdálo se, že je štíhlý a fit.

"Takže, co děláte za práci?" Zeptala se Riley.

Blaine pokrčil rameny. "Vlastním restauraci. Znáte Blainův gril v centru?"

Riley byla příjemně překvapena. Blainův gril bylo jedno z nejhezčích míst pro neformální oběd zde ve Fredericksburgu. Slyšela, že je úžasný na večere, ale neměla příležitost ho vyzkoušet.

"Znám to místo," odpověděla.

"No, tak to je moje," řekl Blaine. "A ty?"

Riley se dlouze nadechla. Nikdy nebylo snadné povědět úplně neznámému člověku o tom, čím se živí. Obzvláště muži se tím cítili zastrašení.

"Pracuji u FBI," řekla. "Jsem – terénní agentka."

Blaine vykulil oči.

"Opravdu?" řekl.

"No, momentálně jsem na dovolené. Učím na akademii."

Blaine se k ní s rostoucím zájmem naklonil.

"Panejo." Jsem si jistý, že máš mnoho skutečných příběhů. Rád bych si nějaký poslechl."

Riley se trochu nervózně zasmála. Přemýšlela, zda bude vůbec kdy schopna někomu mimo kancelář vyprávět o některých věcech, které viděla. A bylo by ještě těžší hovořit o některých věcech, které provedla.

"Myslím, že ne," řekla trochu ostře. Riley viděla, jak Blaine ztuhl a uvědomila si, že její tón byl docela drzý.

Sklonil hlavu a řekl, "Omlouvám se. Rozhodně jsem nechtěl, aby ses cítila nepříjemně."

Potom si chvíli povídali, ale Riley si uvědomovala, že její nový soused je trochu rezervovanější. Poté, co se zdvořile rozloučil a odešel, Riley za ním zavřela dveře a povzdechla si. Nebyla zrovna přístupná, uvědomila si. Žena, která začínala nový život, byla stále stejná stará Riley.

Ale řekla si, že na tom zrovna teď nezáleží. Vrhout se do vztahu byla úplně poslední věc, kterou teď potřebovala. Její život vyžadoval pořádné urovnání a ona právě začínala dělat v tom směru nějaký pokrok.

Přesto bylo hezké strávit pár minut v rozhovoru s atraktivním mužem a pocítila úlevu nad tím, že má konečně sousedy – a to příjemné.

*

Když se Riley s April usadily ke stolu k večeři, April nemohla odtrhnout ruce od svého smartphonu.

"Přestaň, prosím, posílat zprávy," řekla Riley. "Je čas na večeři."

"Za chvíli, mami," řekla April. A pořád textovala.

Riley byla jen mírně podrážděna tím, jak pubertácky se April chová. Pravdou bylo, že to mělo výhodu. April se letos dařilo ve škole skvěle a začala poznávat nové přátele. Podle Riley to byla mnohem lepší parta dětí, než se kterými se April scházela předtím. Riley hádala, že si April nyní píše s chlapcem, o kterého se zajímá. Zatím se však o něm April vůbec nezmínila.

April přestala psát, když z kuchyně přišla Gabriela s podnosem plným chiles relenos. Když naservírovala kouřící, lahodné plněné papriky na kuchyňský stůl, April se škodolibě zahihňala.

"Jsou dost pikantní, Gabrielo?" zeptala se.

"Sí," řekla Gabriela a také se chichotala.

Všechny tři měly mezi sebou takový vtip. Ryan nesnášel jídla, která byla příliš kořeněná. Ve skutečnosti je nemohl vůbec jíst. Pokud šlo o April a Riley, pak čím pálivější, tím lepší. Gabriela se už nemusela hlídat – nebo aspoň ne tolik jako dřív. Riley pochybovala, zda by ona nebo April vůbec zvládly Gabrieliny původní guatemalské recepty.

Když Gabriela všem třem naservírovala jídlo, řekla Riley, "Ten gentleman je guapo, no?"

Riley cítila, jak se začervenala. "Hezký? Nevšimla jsem si, Gabrielo."

Gabriela vyprskla smíchy. Přisedla si k nim ke stolu a začala pobrukovat veselou písničku. Riley hádala, že to je guatemalská zamilovaná píseň. April hleděla na svou matku.

"Jaký pán, mami?" zeptala se.

"Oh, náš soused nás nedávno navštívil –"

April ji vzrušeně přerušila. "Panebože! Byl to táta Crystal? Byl, že ano! Není úžasný?"

"A myslím, že je svobodný." Vložila Gabriela.

"OK, dejte pokoj," řekla Riley se smíchem. "Dejte mi prostor k žití. Nepotřebuji, abyste se mě vy dvě snažily dohodit tomu chlápku od vedle."

Všechny se pustily do plněných paprik a večeře byla téměř u konce, když Riley ucítila, jak jí bzučí v kapse telefon.

Zatraceně, pomyslela si. Neměla jsem si ho brát ke stolu.

Bzučení pokračovalo. Musela ho vzít. Od doby, kdy dorazila domů, jí Brent Meredith zanechal další dvě zprávy a ona si pořád říkala, že mu zavolá později. Už to nemohla dále odkládat. Omluvila se, zvedla se od stolu a přijala hovor.

"Riley, nerad vás ruším," řekl její šéf. "Ale opravdu potřebuji vaši pomoc."

Riley byla překvapena, když uslyšela, jak ji Meredith oslovil jejím křestním jménem. To bylo nezvyklé. Přestože cítila, že jsou si poměrně blízcí, obvykle ji oslovoval jako agentku Paige. Obvykle byl odměřený, někdy až skoro strohý.

"Co se děje, pane?" Zeptala se Riley.

Meredith se na chvíli odmlčel. Riley se divila, proč je tak zdrženlivý. Zkazilo jí to náladu. Byla si jistá, že jí sdělí přesně ty zprávy, kterých se děsila.

"Riley, žádám vás o osobní laskavost," řekl a znělo mnohem méně autoritativně, než obvykle.

"Byl jsem požádán o to, abych se podíval na vraždy ve Phoenixu."

Riley byla překvapena. "Jednu vraždu?" zeptala se. "Proč by to vyžadovalo FBI?"

"Mám starého přítele v oblastním úřadu ve Phoenixu," řekl Meredith. "Garrett Holbrook. Chodili jsme spolu na akademii. Jeho sestra Nancy byla obětí."

"Je mi to tak líto," řekla Riley. "Ale místní policie..."

V Meredithově hlase zazněl vzácný náznak prosby.

"Garrett opravdu potřebuje naši pomoc. Byla to prostitutka. Prostě zmizela a pak se její tělo objevilo v jezeře. Chce, abychom to prošetřili jako práci sériového vraha."

Riley se ta žádost zdála být divná. Prostitutky často mizely, aniž by byly zabity. Někdy se rozhodli vykonávat svou práci někde jinde. Nebo s tím prostě skončit.

"Má nějaký důvod si to myslet?" zeptala se.

"Nevím, odpověděl Meredith. "Možná tomu chce věřit, abychom se do toho zapojili. Ale jak víte, je pravda, že prostitutky jsou pro sériové vrahy častým terčem."

Riley věděla, že je to pravda. Životní styl prostitutek z nich dělal vysoce rizikový cíl. Byly viditelné a přístupné, samy s cizími lidmi, často drogově závislé.

Meredith pokračoval, "Volal mi osobně. Slíbil jsem mu, že do Phoenixu pošlu své nejlepší lidi. A to samozřejmě – včetně vás."

Riley byla dojata. Meredith jí neusnadňoval říci "ne".

"Snažte se mě, prosím, pochopit, pane," řekla. "Nemůžu si jen tak vzít něco nového."

Riley se cítila částečně nečestně. Nemohu nebo nechci? ptala se sama sebe. Poté, co byl zajata a mučena sériovým vrahem, všichni trvali na tom, aby si vzala volno z práce. Snažila se to udělat, ale zjistila, že zoufale potřebuje být zpět v práci. Teď přemýšlela, co to zoufalství mělo vlastně znamenat. Byla bezohledná a sebezničující a měla dost co dělat, aby dostala svůj život pod kontrolu. Když konečně zabila Petersona, jejího mučitele, měla pocit, že už bude všechno v pořádku. Ale stále ji pronásledovala, a ona byla s nové problémy ohledně vyřešení jejího posledního případu.

Ale po chvíli dodala: "Potřebuji víc času mimo terén. Já jsem stále technicky na dovolené a opravdu se snažím dát si svůj život dohromady."

Následovalo dlouhé ticho. Neznělo to, jako že se Meredith bude dohadovat, natož upozornit na svou hodnotu. Ale také neřekne, že to je v pořádku. V nátlaku nepoleví.

Slyšela, jak si Meredith dlouze a smutně povzdychl. "Garrett se od Nancy odcizil na mnoho let. A to, co se jí stalo, ho teď uvnitř sžírá. Myslím, že je v tom poučení, nebo ne? Neberte nikoho ve svém životě jako samozřejmost. Vždy na vztahu pracujte."

Riley téměř spadl telefon. Meredithova slova se dotkla citlivého místa, kterého se už nikdo dlouho nedotkl. Riley ztratila kontakt se svou starší sestrou již před lety. Odcizily se a ona na Wendy už dlouhou dobu nepomyslela. Neměla ani tušení, co její vlastní sestra dělá právě teď.

Po další odmlce Meredith řekl, "Slíbte mi, že si to promyslíte."

"Promyslím si to," řekla Riley.

Telefonát ukončili.

Cítila se hrozně. Meredith ji zažil během hrozných časů a nikdy se vůči ní neprojevil tak zranitelný. Nechtěla ho zklamat. A právě mu slíbila, že si to promyslí.

A i když po tom zoufale toužila, Riley si nebyla jistá, že bude schopná říci ne.

KAPITOLA TŘETÍ

Muž seděl v autě na parkovišti, sledoval děvku, jak se blíží ulicí. Říkala si "Chiffon". Očividně to nebylo její pravé jméno. A byl si jistý, že toho o ní neví ještě mnoho.

Mohl bych ji přinutit, aby mi to vyprávěla, pomyslel si. Ale ne tady. Ne dnes.

Dnes ji tu také nezabije. Ne, ne tady, tak blízko jejího pracoviště – takzvané "Kinetické posilovny." Z místa kde seděl, viděl skrze přední okna vetché cvičební stroje – tři běžecké trenažéry, veslovací stroj a pár strojů se závažím, na žádném z nich nikdo necvičil. Podle jeho informací sem nikdo nikdy nechodil skutečně cvičit.

Aspoň ne sociálně přijatelným způsobem, pomyslel si s úšklebkem.

Neobjevoval se tu často – ne od té doby, kdy se zmocnil té brunety, která zde před léty pracovala. Samozřejmě, že ji nezabil tady. Odlákal ji do motelu pod záminkou "doplňkových služeb" a s příslibem několikanásobně víc peněz.

Ani tehdy to nebyla úkladná vražda. Plastový pytel, který měla přes hlavu, měl pouze přispět jako prvek fantazie a nebezpečí. Ale jakmile to udělal, byl překvapen, jak hluboké uspokojení pocítil. Bylo to požitkářské potěšení, lišilo se od ostatních potěšení v jeho životě.

Během svých dostaveníček byl od té doby opatrnější a zdrženlivější. Nebo alespoň to tak bylo do minulého týdne, kdy stejná hra s eskort dívkou znovu skončila smrtí - jak se jmenovala?

Ó ano, už si vzpomněl. Nanette.

V tu dobu měl podezření, že Nanette není její pravé jméno. Teď už to ale nezjistí. Ve svém srdci věděl, že její smrt nebyla nešťastná náhoda. Ne tak docela. Měl v úmyslu to udělat. A jeho svědomí bylo neposkvrněné. Byl připraven udělat to znovu.

Dívka, která si říkala Chiffon, se blížila a byla jen blok daleko, na sobě měla žlutý přiléhavý top a sotva existující sukni, potácela se směrem k tělocvičně na neskutečně vysokých podpatcích, zatímco hovořila do mobilu.

Opravdu si přál zjistit, jestli je Chiffon její pravé jméno. Jejich předchozí profesní setkání byl propadák – byl si jistý, že to byla její chyba, ne jeho. Něco ho na ní odpuzovalo.

Moc dobře věděl, že byla starší než tvrdila, že je. Bylo to něco víc než jen její tělo – dokonce i dospívající šlapky měly strije po porodu. A nebylo to vráskami na její tváři. Šlapky stárly rychleji, než jiné ženy, které znal.

Nemohl určit, co to je. Ale mátló ho toho na ní mnoho. Projevovala určitý druh umělého dívčího nadšení, kterým se nevyznačoval skutečný profesionál - ale ani začátečník.

Příliš se hihňala, jako když dítě hraje nějakou hru. Byla příliš nedočkavá. A nejzvláštnější bylo, že měl podezření, že má svou práci vlastně ráda.

Šlapka, která si opravdu užívá sex, pomyslel si, zatímco ji sledoval, jak se přibližuje. Kdo kdy něco takového slyšel?

Upřímně řečeno mu to bylo odporné.

No, alespoň si byl jistý, že není policajtkou v utajení. Toho by si všiml ve zlomku vteřiny.

Když přišla dost blízko na to, aby ho viděla, zatroubil na ni. Na okamžik přestala mluvit do telefonu a pohlédla jeho směrem, rukama si stínila oči před ranním sluncem. Když viděla, kdo to je, zamávala a usmála se – byl to úsměv, který vypadal zcela upřímně.

Pak prošla kolem tělocvičny ke vstupu s cedulí "služební vchod". Uvědomil si, že má asi uvnitř bordelu schůzku. Nedá se nic dělat, najme si ji někdy jindy, až bude v náladě pro konkrétní druh potěšení. Mezitím byla kolem spousta jiných šlapek.

Vzpomněl si na to, jak to minule ukončili. Byla veselá, dobromyslná a omlouvala se.

"Stav se kdykoli," řekla mu. "Příště to půjde lépe. Padneme si do oka. Bude to opravdu vzrušující."

"Ach, Chiffon," zamumlal si nahlas pro sebe. "Nemáš ani tušení."

KAPITOLA ČTVRTÁ

Kolem Riley se rozezněly výstřely. Po své levici slyšela praskavý hluk pistolí. Po své pravici slyšela těžší zbraně – silné rány z vojenských kulovnic a staccato výstřely samopalů.

Uprostřed povyku vytáhla svůj Glock z pouzdra na boku, zalehla a vypálila šest výstřelů. Vstala do kleku a vypálila tři rány. Nabíla si obratně a rychle, pak vstala a vypálila šest výstřelů, nakonec si klekla a vystřelila další tři rány levou rukou.

Vstala a zbraň si uložila do pouzdra, pak ustoupila od palebné linie a sundala si chrániče sluchu a ochranné brýle. Cíl ve tvaru láhve byl dvacet pět yardů daleko. I z této vzdálenosti viděla, že má zásahy pěkně pohromadě. V sousední pozici se stážisté z FBI Akademie věnovali tréninku pod vedením jejich instruktora.

Už to byla nějaká doba, co Riley vystřelila ze zbraně, i když byla v práci vždy ozbrojená. Vyhradila si toto místo na střelnici FBI Akademie na trénink a jako vždy cítila, že je na hrubé síle cukání střelící zbraně něco uspokojivého.

Zaslechla za sebou hlas.

"Jsi trochu jako ze staré školy, nebo ne?"

Otočila se a opodál uviděla stát zvláštního agenta Billa Jeffreyse, šklebil se. Usmála se. Riley přesně věděla, co myslel tím, že je ze "staré školy". Před několika lety FBI změnila pravidla pro střelbu ostrými náboji pro kvalifikaci pro pistole. Střelba v leže byla součástí starého drilu, ale nyní už nebyla vyžadována. Teď se kladl větší důraz na střelbu na cíl zblízka, mezi třemi a sedmi yardy. To byla doplněno o zařízení s instalací virtuální reality, kde se agenti stali součástí situací, zahrnujících ozbrojené střety na blízko. A stážisté také prošli nechvalně známou uličkou Hogan, falešným městem o deseti akrech, kde bojovali s imitací teroristů paintball zbraněmi.

"Někdy jsem ráda ze staré školy," řekla. "Myslím, že jednou budu skutečně muset na dálku použít smrtící sílu."

Z vlastní zkušenosti Riley věděla, že ty opravdové okamžiky se téměř vždy udály zblízka a byly osobní a často nečekané. Ve skutečnosti musela ve dvou nedávných případech bojovat muž proti muži. Jednoho útočníka zabila jeho vlastním nožem a dalšího náhodně uchopeným kamenem.

"Myslíš, že něco připraví tyhle děti na skutečné události?" Zeptal se Bill, kývl směrem k učňům, kteří nyní skončili a opouštěli střelnici.

"Ne tak docela," řekla Riley. "Ve virtuální realitě mozek přijímá scénář jako reálný, ale žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí, žádná bolest, žádný boj o převahu. Uvnitř vždy převládá pocit, že nehrozí zabití."

"Přesně," souhlasil Bill. "Budou muset zjistit jaké to je ve skutečnosti, stejně jako jsme to museli před lety zjistit my."

Riley na něj vrhla kosý pohled, zatímco se vzdalovali od palebné linie.

Bylo mu čtyřicet let, stejně jako jí, a jeho tmavé vlasy získávaly nádech šedé. Sama sebe se ptala, co to znamená, když se přistihla, jak ho přirovnává ke štíhlejšímu, drobnému sousedovi.

Jak se jmenuje? položila si otázku. Á, ano - Blaine.

Blaine byl hezký, ale nebyla si jistá, zda se Billovi vyrovná. Bill byl velký, pevný a velmi atraktivní.

"Co tě sem přivádí?" zeptala se.

"Slyšel jsem, že tu budeš," řekl.

Riley se na něj nejistě podívala. To asi nebude jen přátelská návštěva. Z jeho výrazu viděla, že jí ještě není připraven říct, co chce.

Bill řekl: "Jestli si chceš dril dokončit, mám na tebe vyšetřený čas."

"Byla bych ti vděčná," řekla Riley.

Vzdálili se do samostatné části střelnice, kde jí nebude hrozit zasažení zbloudilými kulkami od účastníků školení.

Zatímco Bill obsluhoval časovač, Riley přelétla všemi fázemi kvalifikačního kurzu pro FBI pistole, střílela na cíl ze tří yardů, potom pěti, pak sedmi, pak patnácti. Pátá a poslední etapa byla jediná část, která jí nepřipadala ani trochu náročná – střelba zpoza barikády a na dvacet pět yardů.

Když byla Riley hotová, sundala si ochranu hlavy. S Billem přešla k terči a zkontrolovala svou práci. Všechny zásahy byly pěkně pohromadě.

"Na sto procent – perfektní skóre," řekl Bill.

"Tak by to mělo být," odpověděla Riley. Nesnesla by, kdyby se jí nedařilo.

Bill ukázal na hliněný násep za terčem.

"Trochu absurdní, co?" řekl.

Několik kusů běloocasé vysoké se spokojeně páslo na vrcholu kopce. Ve skutečnosti se tam shromáždila, zatímco ona střílela. Byla snadno v dosahu, dokonce i pro její pistoli. Ale vysoká nebyla ani z části rušena tisíci náboji, které zasahovaly terče těsně pod vysokým hřebenem, po kterém chodila.

"Ano," řekla, "a krásné."

V této roční době byly na střelnici srny běžně k vidění. Byla lovecká sezóna a jako by věděly, že zde budou v bezpečí. Ve skutečnosti se půda FBI Akademie stala pro mnohá zvířata jakýmsi útočištěm, včetně lišek, divokých krocanů a sýslů.

"Před pár dní spatřil jeden z mých studentů na parkovišti medvěda," řekla Riley.

Riley udělala pár kroků směrem k valu. Srny zvedly hlavy, zíraly na ni a odklusaly pryč. Nebály se střelby, ale nechtěly, aby se lidé přiblížily příliš blízko.

"Jak to, že to tuší?" Zeptal se Bill. "Myslím tím - že to tady je bezpečné. Nezní všechny výstřely stejně?"

Riley prostě zavrtěla hlavou. Bylo to pro ni záhadou. Když byla malá, vzal ji její otec na lov. Pro něj byly srny jen zdroj - jídla a usně. Zabít je ji před tolika lety netrápilo. Ale to se změnilo.

Zdálo se jí to divné, když o tom nyní přemýšlela. Neměla žádné potíže s použitím smrtící síly proti člověku, když to bylo nezbytné. V mžiku by dokázala zabít člověka. Ale zabít jednoho z těchto důvěřujících tvorů se nyní zdálo nemyslitelné.

Riley a Bill odešli k nedalekému odpočívadlu a posadili se spolu na lavičku. Ať s ní přišel hovořit o čemkoli, stále se zdál být zdrženlivý.

"Jak se ti daří o samotě?" zeptala se tiše.

Věděla, že to je citlivá otázka a všimla si, že svrástil obličej. Jeho žena ho opustila po letech rozporu, ohledně jeho práce a rodinného života. Bill měl obavy, že ztratí kontakt se svými malými syny. Teď žil v bytě v Quanticu a trávil čas se svými chlapci o víkendech.

"Já nevím, Riley," řekl. "Nevím, jestli si na to někdy zvyknu."

Bylo jasné, že je osamělý a má depresi. Během nedávného odloučení a následného rozvodu si to sama dostatečně prožila. Také věděla, že období po odloučení je obzvláště citlivé. I když vztah nebyl příliš dobrý, jste se ocitli ve světě cizinců, kdy vám chybí pocit familiárnosti a člověk neví, co se sebou má dělat.

Bill se dotkl její ruky. V jeho hlase byly patrné silné emoce, pronesl, "Někdy si myslím, že vše, na čem v mém životě záleží ... jsi ty."

Riley se na chvíli zmocnil pocit, že ho musí obejmout. Když pracovali jako partneři, Bill jí mnohokrát přišel na pomoc, jak fyzicky tak i emocionálně. A ona věděla, že musí být opatrná. Věděla, že lidé mohou být v podobné situaci dost šílení. Sama vlastně jednou v noci opilá zavolala Billovi a navrhla mu, aby si začali románec. Teď byla situace obrácená. Cítila z jeho strany hrozící závislost na ní, právě nyní, když začínala mít pocit svobody a začínala být dost silná na to, aby to o samotě zvládla.

"Byli jsme dobrými partnery," řekla. Bylo to chabé, ale nedokázala vymyslet, co jiného na to říct.

Bill se dlouze a zhluboka nadechl.

"To je to, o čem jsem si sem s tebou přijel promluvit," řekl. "Meredith mi řekl, že ti volal kvůli případu ve Phoenixu. Já na tom dělám. Potřebuji partnera."

Riley pocítila záchvěv podráždění. Billova návštěva se začala trochu jevit jako přepadení.

"Řekla jsem Meredithovi, že o tom budu přemýšlet," zareagovala.

"A teď tě prosím já," řekl Bill.

Mezi nimi se rozhostilo ticho.

"A co Lucy Vargasová?" Zeptala se Riley.

Agentka Vargasová byla nováček, který s Billem a Riley úzce spolupracoval na jejich posledním případu. Oba byli její prací ohromeni.

"Její kotník se ještě nezahojil," řekl Bill. "Do terénu se nevrátí ještě alespoň měsíc."

Riley se cítila hloupě, že se zeptala. Když se s Billem a Lucy přiblížili k Eugenovi Fiskovi, takzvanému "řetězovému vrahovi," Lucy upadla a zlomila si kotník a téměř se nechala zabít. Samozřejmě že se do práce nemůže vrátit tak brzy.

"Já nevím, Bille," řekla Riley. "Tahle pauza z práce mi dělá hodně dobře. Přemýšlela jsem, že bych odteď už jenom učila. Mohu ti říci jen to, co jsem řekla Meredithovi."

"Že o tom budeš přemýšlet."

"Přesně."

Bill nespokojeně zabručel.

"Mohli bychom se alespoň sejít a probrat to?" zeptal se. "Třeba zítra?"

Riley se na chvíli opět odmlčela.

"Zítra ne," odpověděla. "Zítra se musím dívat, jak jeden muž zemře."

KAPITOLA PÁTÁ

Riley se dívala oknem do místnosti, kde Derrick Caldwell brzy zemře. Seděla vedle Gail Bassettové, matky Kelly Sue Bassettové, Caldwellovy poslední oběti. Ten muž zabil pět žen předtím, než ho Riley zastavila.

Riley se nemohla ohledně přijetí Gailina pozvání k popravě rozhodnout. Zatím zažila jen jednu, tenkrát seděla jako dobrovolný svědek mezi novináři, právníky, důstojníky, duchovními poradci a předsedou soudní poroty. Teď tu s Gail byly spolu s devíti příbuznými žen, které Caldwell zavraždil, všichni se mačkali v těsném a seděli na plastových židlích.

Gail, malá, šedesátiletá, starší žena s drobnou tvář jako ptáček, byla s Riley za ta léta v kontaktu. V době provedení popravky byl její manžel už po smrti a ona Riley napsala s tím, že nemá nikoho, kdo by ji na této významné události doprovázel. A tak se Riley zavázala, že se k ní přidá.

Na druhé straně okna byla komora smrti. Jediný kus nábytku v místnosti bylo popravčí lůžko, stůl ve tvaru kříže. V čele lůžka visely modré plastové závěsy. Riley věděla, že in vitro instrumenty a smrtící chemické látky jsou za oponou.

Červený telefon na zdi byl přímým spojením s úřadem guvernéra. Zazvonil by pouze v případě rozhodnutí o milost na poslední chvíli. Nikdo nečekal, že se tak tentokrát stane. Hodiny nad dveřmi do místnosti byly další jedinou viditelnou výzdobou.

Ve Virginii si odsouzení mohli vybrat mezi elektrickým křeslem a smrtící injekcí, ale mnohem častěji si vybírali chemickou látku. Pokud vězeň neprovedl žádný výběr, byla přidělena injekce.

Riley byla téměř překvapen, že se Caldwell nerozhodl pro elektrické křeslo. Byl to zatvřelý netvor, který jakoby vítal svou vlastní smrt.

Hodiny ukazovaly 8:55, když se otevřely dveře. Riley v místnosti zaslechla šelest, jak několik členů popravčího týmu vedly Caldwell do komory. Doprovázeli ho dva strážníci, oba ho svírali každý za jedno rameno a ještě jeden následoval přímo za nimi. Po nich vešel dobře oblečený muž - vězeňský dozorce.

Caldwell měl na sobě modré kalhoty, modrou pracovní košili a sandály bez ponožek. Byl spoutaný pouty. Riley ho neviděla léta. Během jeho krátkého působení jako sériový vrah míval nepoddajné dlouhé vlasy a zacuchané vousy, bohémské vzezření, které by se hodilo na pouličního umělce. Nyní byl hladce oholen a vypadal obyčejně.

Přestože nevzdoroval, vypadal že má strach.

To je dobře, pomyslela si Riley.

Podíval se na lehátko a pak rychle odvrátil zrak. Zdálo se, že se snaží nedívat se na modrý plastový závěs v čele lehátka. Na chvíli zíral do oken vedlejší místnosti. Náhle se zdálo, že je klidnější a více soustředěný.

"Škoda, že nás vidí," zamumlala Gail.

Byli chráněni před jeho zraky za jednosměrným sklem a Riley Gailino přání nesdílela. Caldwell už se na ni podíval na její vkus až příliš zblízka. Aby ho lapila, musela být v utajení. Předstírala, že je turistka na promenádě Dunes Beach a najala si ho, aby jí nakreslil portrét. Jak pracoval, zahrnoval ji květnatým lichocením, říkal jí, že je tou nejkrásnější ženou, jakou po dlouhé době maluje.

V ten okamžik věděla, že má být jeho další plánovanou obětí. Té noci posloužila jako návnada, aby ho vylákala ven a nechala se jím sledovat podél pláže. Když se ji pokusil napadnout, záložní agenti neměli žádný problém ho lapit.

Jeho zatčení bylo dost nevýrazné. Objevení jím naporcovaných obětí a to, jak je uchovával ve svém mrazáku, bylo ale něco úplně jiného. Být svědkem toho, když byl mrazák otevřený, patřil k nejdrásavějším okamžikům Rileyny kariéry. Stále cítila lítost pro rodiny obětí – mezi nimi i Gail – za to, že musela identifikovat naporcované manželky, dcery, sestry...

"Příliš krásné, než aby žily," nazýval je.

Riley hluboce mrazilo z toho, že byla jednou z žen, kterou tak viděl. Nikdy sama o sobě nesmýšlela jako o někom krásném a muži - dokonce i její bývalý manžel, Ryan - jí zřídka kdy říkali, že taková je. Caldwell byla neúprosná a hrozná výjimka.

Jaký to mělo význam, přemýšlela, že ji patologické monstrum shledávalo tak dokonale krásnou? Poznal třeba, že něco uvnitř jí je stejně tak obludné jako on? Ještě pár let po jeho soudním procesu a odsouzení trpěla nočními můrami s jeho obdivnými očima, jeho přívětivými slovy a převládající lednicí plnou částí těla.

Popravčí tým pomohl Caldwellovi na popravčí lehátko, odstranil pouta a zul mu sandály a přivázal ho. Přivázali ho koženými pásy – dvěma přes prsa, dva mu držely nohy, dva měl kolem kotníků a dva kolem zápěstí. Bosé nohy byly obráceny směrem k oknu. Bylo obtížné vidět jeho obličej.

Náhle okno zastínily závěsy. Riley pochopila, že to bylo kvůli skrytí fáze přípravy, kdy hrozila velká pravděpodobnost, že se něco pokazí – řekněme, že tým bude mít problém s nalezením vhodné žíly. Přesto jí to připadalo podivné. Lidé v obou místnostech se chystali přihlížet Caldwellově smrti, ale nebylo jim dovoleno být svědkem všedního vpíchnutí jehly. Závěsy se trochu zhouply, zjevně se o ně otřel jeden z členů týmu, přecházející na druhou stranu.

Když se závěsy znovu otevřely, in vitro zařízení bylo na místě, sahalo od věžňovy paže přes otvory v modrých plastových závěsech. Někteří členové popravčího týmu se stáhli za ty záclony, kde vpraví smrtící drogy.

Jeden člověk držel červené sluchátko, připraven přijmout hovor, který jistě nikdy nepřijde. Další mluvil s Caldwellem, jeho slova sotva byly sotva slyšitelné praskání skrze špatné ozvučení. Ptal se Caldwell, jestli chce vyřknout nějaká poslední slova.

Ve srovnání s tím Caldwellova odpověď zazněla s překvapující jasností.

"Je tam agentka Paige?" zeptal se.

Z jeho slov Riley až nadskočila.

Úředník neodpověděl. To nebyla otázka, na jejíž odpověď měl Caldwell právo.

Po napjatém tichu Caldwell znovu promluvil.

"Řekněte agentce Paige, že bych si přál, aby si byla bývala odměněna mým uměním."

Ačkoli Riley neviděla jeho tvář jasně, pomyslela si, že zaslechla, jak se zachichotal.

"To je všechno," řekl. "Jsem připraven."

Riley zaplavil vztek, hrůza a zmatek. To byla poslední věc, kterou by byla čekala. Derrick Caldwell si vybral věnovat své poslední životní momenty jí. Seděla tu za nerozbitným štítem ze skla a byla bezmocná s tím cokoli udělat.

Přivedla ho ke spravedlnosti, ale nakonec se dokázal podivně, choře pomstít.

Cítila, jak ji Gail uchopila svou malou rukou.

Dobrý Bože, pomyslela si Riley. Ona mě uklidňuje.

Riley potlačila vlnu nevolnosti.

Caldwell řekl ještě jednu věc.

"Ucítím to, až to začne?"

Opět nedostal žádnou odpověď. Riley viděla, jak se průhlednými in vitro trubičkami pohybuje kapalina. Caldwell se několikrát zhluboka nadechl a zdálo se, že usnul. Levá noha mu několikrát zacukala a pak se zklidnila.

Po chvíli jeden ze strážných štípl do obou chodidel, ale v odpovědi nedostal žádnou reakci. Zdálo se to být podivné gesto. Ale Riley si uvědomila, že strážný kontroloval zda sedativa zafungovala a že je Caldwell zcela v bezvědomí.

Strážce něco tiše vykřikl na lidi za závěsem. Riley viděla jak in vitro trubičkami teče nová dávka tekutiny. Věděla, že druhý lék zastaví jeho plíce. Za malou chvíli třetí lék zastaví jeho srdce.

Jak se Caldwellovo dýchání zpomalilo, Riley zjistila, že myslí na to, co sleduje. Jak se to liší od časů, kdy použila smrtící sílu ona sama? Během plnění svých povinností zabila několik vrahů.

Ale tohle bylo jiné, než některá z těch dalších úmrtí. Ve srovnání to bylo bizarně kontrolované, čisté, klinické, neposkvřené. Zdálo se to být nevysvětlitelně špatně. Riley zjistila, že přemýšlí ...

Neměla jsem dopustit, aby to zašlo až sem.

Věděla, že udělala chybu, když provedla Caldwellovo zadržení profesionálně a podle předpisů. Ale i tak si pomyslela ...

Měla jsem ho zabít sama.

Gail držela vytrvale Riley za ruku deset dlouhých minut. Konečně úředník vedle Caldwellova řekl něco, co Riley nemohla zaslechnout.

Dozorci vystoupil zpoza záclony a promluvil dostatečně jasným hlasem, aby mu rozuměli všichni svědkové.

"Trest byl úspěšně proveden v 9:07 hodin."

Pak se záclony před oknem opět uzavřely. Svědci už viděli všechno, co měli vidět. Do místnosti vstoupili dozorcí a všechny vyzvali, aby co nejdříve odešli.

Když skupina přešla do chodby, Gail znovu uchopila Riley za ruku.

"Je mi líto, že řekl, co řekl," řekla jí Gail.

Riley byla překvapená. Jak se mohla Gail obávat o Rileyiny pocity ve chvíli, když vraha její vlastní dcery konečně dostihlo právo?

"Jak se cítíte, Gail?" zeptala se, když rychle kráčely k východu.

Gail chvíli mlčky šla. Zdálo se, že je její výraz úplně prázdný.

"Je po všem," řekla konečně, její hlas pozbyl citu a byl chladný. "Je to vykonáno."

V jediném okamžiku vstoupily do ranního slunce. Riley spatřila přes ulici dvě skupiny lidí, obě byly od sebe drženy bariérou a důsledně kontrolovány policií. Na jedné straně byli lidé, kteří se shromáždili, aby fandili popravě, vyzbrojení nenávisťnými znaky, některé z nich byly vulgární a obscénní. Byli pochopitelně rozradostnění. Na druhé straně byli demonstranti proti trestu smrti s jejich vlastními transparenty. Byli tu celou noc a bděli při svíčkách. Byli mnohem tišší.

Riley zjistila, že nemá sympatie ani k jedné skupině. Tito lidé zde byli kvůli sobě, aby veřejně ukázali jejich rozhořčení a poctivost, jednali na základě naprostého vlastního požitkářství. Podle ní tu být neměli – ne mezi lidmi, jejichž bolest a žal byly až příliš reálné.

Mezi vstupem a davem byl roj novinářů a poblíž vozy médií. Jak se mezi nimi Riley prodírala, jedna žena k ní letěla s mikrofonem a kameraman hned za ní.

"Agentka Paige? Jste agentka Paige?" zeptala se.

Riley neodpověděla. Pokusila se kolem reportérky projít.

Reportérka u ní zarputile zůstávala. "Slyšeli jsme, že vás Caldwell zmínil ve svých posledních slovech. Chcete k tomu něco říct?"

Další reportéři je obklíčili a požadovali odpověď na stejnou otázku. Riley zaskřípala zuby a tlačila se davem. Nakonec se od nich odtrhla.

Jak spěchala k autu, zjistila, že přemýšlí o Meredithovi a Billovi. Oba ji prosili, aby vzala nový případ. A ona se vyhýbala podat někomu z nich jakoukoli odpověď.

Proč? říkala si.

Právě utekla reportérům. Utíkala také od Billa a Meredithy? Utíkala od toho, kým je? Od všeho co musela učinit?

*

Riley byla vděčný, že je doma. Smrt, které byla to ráno svědkem, v ní stále zanechával pocit prázdnoty a jízda zpět do Fredericksburgu pro ni byla únavná. Ale když otevřela dveře svého domu, něco neseďlo.

Bylo v něm nepřírozené ticho. April by už měla být zpět ze školy. Kde je Gabriela? Riley odešla do kuchyně a zjistila, že je prázdná. Na kuchyňském stole byl vzkaz.

Me voy a la tienda, bylo na něm. Gabriela šla do obchodu.

Riley sevřela opěradlo židle, jak ji zachvátila vlna paniky. Tenkrát, když šla Gabriela do obchodu, byla April unesena z domu jejího otce.

Tma, záblesk ohně.

Riley se otočila a rozběhla se ke schodišti.

"April," vykřikla.

Nezazněla žádná odpověď.

Riley se hnala vzhůru po schodišti. Ani v jedné ložnici nikdo nebyl. V její malé kanceláře nikdo nebyl.

Riley bušilo srdce, i když jí rozum říkal, že je bláhová. Její tělo její mysl neposlouchalo.

Rozběhla se dolů a utíkala k terase za domem.

"April," vykřikla.

Ale na sousedově dvoře si nikdo si nehrál a na dohled nebyly žádné děti.

Zarazila v sobě další výkřik. Nechtěla, aby byli tito sousedé přesvědčeni, že je opravdu šílená. Ne tak brzo.

Zašmátrala v kapse a vytáhla svůj mobil. Poslala April zprávu.

Nedostala žádnou odpověď.

Riley se vrátila dovnitř a sedla si na gauč. Hlavu si položila do dlaní.

Byla zpět ve stísněném prostoru, ležící ve špíně v temnotě.

Ale malé světlo se pohybovalo směrem k ní. Viděla jeho krutou tvář v záři plamenů. Ale nevěděla, zda vrah přijde pro ni nebo pro April.

Riley se přinutla k oddělení vize od její současné reality.

Peterson je mrtev, řekla si důrazně. Nikdy už nebude ani jednu z nás znovu mučit.

Na pohovce se zpříma posadila a snažila se soustředit na tady a teď. Dnes je tu - v novém domově, ve svém novém životě. Gabriela šla do obchodu. April je jistě někde v okolí.

Její dech se zpomalil, ale nemohla sama vstát. Bála se, že vyjde ven a začne zase křičet.

Po tom, co Riley přišlo jako příšerně dlouhá doba, uslyšela otevřít přední dveře.

April vstoupila do dveří a zpívala si.

Teď už se Riley dokázala postavit na nohy. "Kde jsi k čertu byla?"

April byla v šoku.

"Co máš, mami?"

"Kde jsi byla? Proč jsi neodpověděla na mou zprávu?"

"Promiň, měl jsem telefon na tichý režim. Mami, byl jsem jen u Cece doma. Přímou přes ulici. Když jsme vystoupily ze školního autobusu, její mamka nám nabídla zmrzlinu."

"Jak jsem měla vědět, kde jsi?"

"Nemyslela jsem si, že už budeš doma."

Riley sama sebe slyšela jak křičí, ale nemohla přestat. "Je mi jedno, co sis myslela. Nemyslela jsi. Musíš mi vždy dát vědět..."

Slzy stékající po Aprilině tváři se konečně zastavily.

Riley to rozdýchala, vrhla se vpřed a objala svou dceru. Nejprve bylo Aprilino tělo ztuhlé hněvem, ale Riley cítila, jak pomalu pookřálo. Uvědomila si, že jí po tváři tečou také slzy.

"Je mi to tak líto," řekla Riley. "Promiň. Jde o to, že jsme toho zažily tolik... prožily tolik hrůzy."

"Ale už je po všem," řekla April. "Mami, je po všem."

Obě se posadily na gauč. Byl to nový gauč, koupily ho, když se sem přestěhovaly. Koupila ho pro svůj nový život.

"Já vím, že je po všem," řekla Riley. "Já vím, že Peterson je mrtev. Já se na to snažím zvyknout."

"Mami, všechno je teď mnohem lepší. Nemusíš se o mě každou minutu strachovat. A nejsem nějaká hloupá malá holka. Je mi patnáct."

"A jsi velmi chytrá," řekla Riley. "Já vím. Jen si to musím neustále připomínat. Miluji tě, April," řekla. "To je důvod, proč někdy tak šílím."

"Já tebe taky miluju, mami," řekla April. "Jen se tolik nestrachuj."

Riley byla potěšena, že se její dcera znovu usmívá. April byla unesena, držena v zajetí a bylo jí vyhrožováno tím plamenem. Zdála se být naprosto normální teenager, i když její matka dosud získala zpět svou rovnováhu.

Přesto si Riley nemohla pomoci a přemýšlela, zda v mysli její dcery stále číhají temné vzpomínky a čekají na to, až se budou moci projevit.

Co se týče jí samé, věděla, že si potřebuje s někým popovídat o svých vlastních obavách a opakujících se nočních můrách. Bude to muset být brzy.

KAPITOLA ŠESTÁ

Riley se vrtěla na své židli, zatímco se snažila vymyslet, co chce říct Miku Nevinsovi. Cítila se neklidně a nervózně.

"Dej si na čas," řekl forenzní psychiatr, nahýbal se dopředu na svém kancelářském křesle a díval se na ni s obavami.

Riley se smutně zasmála. "To je ta potíž," řekla. "Nemám čas. Už se sotva potácím. Musím dojít k rozhodnutí. Odkládala jsem to příliš dlouho. Už jsi mě někdy zažil tak nerozhodnou?"

Mike neodpověděl. Jen se usmál a sevřel prsty.

Riley byla na Mikovo ticho zvyklá. Elegantní, spíše nervózní muž pro ni za ta léta zaujal mnoho podob – kamarád, terapeut, dokonce občas něco jako učitel. V těchto dnech mu obvykle zavolala, aby z něj dostala jeho vhled do temné mysli zločince. Ale tato návštěva byla jiná. Předchozí večer mu zavolala poté, co se po popravě vrátila domů a dnes ráno vyrazila do jeho krajské kanceláře.

"Tak jaké jsou přesně tvé možnosti?" zeptal se nakonec.

"No, myslím, že už musím rozhodnout, co udělat se zbytkem svého života – učit nebo být agentem v terénu. "Nebo vymyslet něco úplně jiného."

Mike se trochu zasmál. "Vydrž chvíli. Zkusme dnes neplánovat celou tvou budoucnost. Pojďme se teď držet toho tady a teď. Meredith a Jeffreys chtějí, abys vzala ten případ. Jen jeden případ. Není to buď / nebo. Nikdo neříká, že se musíš vzdát výuky. A vše, co musíš udělat, je říct ano nebo ne. Tak v čem je problém?"

Teď byla řada na Riley, aby byla zticha. Nevěděla, v čem je problém. Právě proto tu je.

"Předpokládám, že máš z něčeho strach," řekl Mike.

Riley těžce polkla. To je ono. Byla vyděšená. Odmítala si to přiznat, dokonce i sama sobě. Ale teď ji Mike přiměje o tom mluvit.

"Tak čeho se tak bojíš?" Zeptal se Mike. "Říkala jsi, že máš nějaké noční můry."

Riley, stále nic neříkala.

"To musí být součástí tvého PTSD problému," řekl Mike. "Přepadají tě ještě nečekané vzpomínky?"

Riley tuto otázku čekala. Konec konců Mike udělal víc než kdokoli, aby ji dostal z traumatu obzvláště hrozného zážitku.

Zaklonila se, opřela si hlavu o židli a zavřela oči. Na okamžik byla znovu v tmavé Petersonově kleci a on jí vyhrožoval propanovým plamenem. Po několik měsíců poté, co ji Peterson držel v zajetí, si tyto vzpomínky neustále nutily cestu do její mysli.

Ale pak Petersona vystopovala a sama ho zabila. Ve skutečnosti ho rozmlátila na mrtvou kaši. Pokud to není uzavření, pak nevím, co je, pomyslela si.

Teď byly tyto vzpomínky jakoby neosobní, jako by je pozorovala skrze příběh někoho jiného.

"Je mi líp," řekla Riley. "Jsou kratší a méně časté."

"A co tvoje dcera?"

Otázka do Riley bodla jako nůž. Pocítila ozvěnu hrůzy, kterou zakusila, když Peterson vzal April do zajetí. Stále ještě slyšela Apriliny výkřiky o pomoc, jak jí zvoní v hlavě.

"Myslím, že to ještě není za mnou," řekla. "Budím se se strachem, že ji opět unesli. Musím jít do její ložnice a ujistit se, že tam je a je v pořádku a spí."

"A to je důvod, proč nechceš vzít další případ?"

Riley se hluboce otrásla. "Já nechci, aby znovu něčím takovým prošla."

"To není odpověď na mou otázku."

"Ne, předpokládám, že není," řekla Riley.

Nastalo další ticho.

"Já mám pocit že je něco víc," řekl Mike. "Co jiného ti způsobuje noční můry? Co dalšího tě v noci budí?"

Se škubnutím se z její mysli vynořila další hrůzná myšlenka.

Ano, je tu něco dalšího.

I s očima dokořán mohla vidět jeho tvář – Eugene Fisk a jeho dětinský, groteskně nevinně vyhlížející tvář s jeho malýma, slídivýma očima. Riley se do těch očí během jejich smrtelné konfrontace hluboce zadívala.

Vrah držel Lucy Vargasovou s břitvou na krku. V té chvíli Riley pomýšlela na své nejstrašnější obavy. Mluvila o řetězech – těch řetězech, které k němu podle něj promlouvaly, nutily ho, aby páchal jednu vraždu za druhou, svazoval ženy řetězy a podřezával jejich hrdla.

"Řetězy nechťejí, abyste se zmocnil této ženy," řekla mu Riley. "To není to, co potřebují. Vy víte, co místo toho řetězy chtějí, abyste udělal."

Jeho oči se blyštily slzami, on jen souhlasně kývl. Pak si už způsobil stejnou smrt, jakou způsobil svým obětem.

Podřízl si své vlastní hrdlo přímo před očima Riley.

A nyní zde Riley seděla v kanceláři Mika Nevinse a málem se zadusila vlastním děsem.

"Zabil jsem Eugena," řekla a zalapala po vzduchu.

"Máš na mysli toho řetězového vraha. No on nebyl první člověk, kterého jsi zabila."

Byla to pravda – smrtící sílu použila několikrát. Ale s Eugenem to bylo velmi odlišné. Myslela na jeho smrt docela často, ale ona nikdy předtím o tom s nikým nemluvila.

"Nepoužila jsem zbraň nebo kámen nebo mé pěsti," řekla. "Zabila jsem ho porozuměním a empatií. Má vlastní mysl je smrtící zbraň. Nikdy předtím jsem si toho nebyla vědoma. Děsí mě to, Miku."

Mike chápavě přikývl. "Víš, co Nietzsche říkal o příliš dlouhém pohledu do propasti," řekl.

"Propast se taky dívá do tebe," řekl Riley známé rčení. "Ale já jsem udělala mnohem víc, než jen pohlédla do propasti. Prakticky jsem v ní žila. Téměř jsem se v ní začala cítit pohodlně. Je to jako druhý domov. To mě k smrti děsí, Miku. Jednou možná do té propasti vstoupím a nikdy se z ní už nedostanu. A kdo ví, komu bych při tom mohla ublížit – nebo zabít."

"Tak," řekl Mike a opřel se na židli. "Možná jsme u toho."

Riley si nebyla tak jistá. A necítila, že se přiblížila k rozhodnutí.

*

Když Riley později prošla svými vchodovými dveřmi, April se hnala po schodech dolů, aby se s ní setkala.

"Ach, mami, musíš mi pomoci! Tak pojď!"

Riley následovala April po schodech do nahoru do její ložnice. Na posteli byl otevřený kufr a oblečení bylo roztroušeno všude kolem.

"Nevím, co zabalit!" Řekla April. "Nikdy předtím jsem to nedělala!"

Usmála se nad panikou a nadšením své dcery a Riley se hned pustila do rovnání jejích věcí. April následující ráno odjíždí na školní výlet – týden v nedalekém Washingtonu, DC. Vyráží se skupinou pokročilých studentů americké historie a jejich učitelů.

Když Riley podepsala formuláře a zaplatila zvláštní poplatky za cestu, měla určité obavy. Peterson April věznil ve Washingtonu, a přestože to byl daleko, na okraji města, Riley se obávala, že jí cesta může způsobit trauma. Ale zdálo se, že se April velmi daří jak akademicky tak emocionálně. A ta cesta byla skvělá příležitost.

Jak se s April navzájem bezstarostně škádli kvůli tomu co balit, Riley si uvědomil, že si to užívá. Propast, o které s Míkem nedávno hovořili, se nyní zdála být daleko. Ještě vedla mimo tuto propast život. Byl to dobrý život a ať se rozhodne udělat cokoli, byla rozhodnutá si ho udržet.

Zatímco třídily věci, do místnosti vstoupila Gabriela.

"Señora Riley, můj taxík tu bude pronto, každou chvíli," řekla s úsměvem. "Jsem sbalená a připravená. Moje věci jsou u dveří."

Riley už téměř zapomněla, že Gabriela odjíždí. Protože April bude pryč, Gabriela požádala o volno na návštěvu příbuzných v Tennessee. Riley vesele souhlasila.

Riley Gabrielu objala a řekla: "Buen viaje."

Gabriely úsměv se trochu vytratil a dodala: "Me preocupo."

"Máš obavy?" Zeptala se Riley překvapeně. "Čeho se bojíš, Gabrielo?"

"Bojím se o tebe," řekla Gabriela. "Budeš v tomto novém domě úplně sama."

Riley se trochu zasmála. "Neboj se, dokážu se o sebe postarat."

"Ale nebyla jsi sola, od té doby co se stalo tolik špatných věcí," řekla Gabriela. "Mám obavy."

Gabrielyna slova Riley trochu zarazila. Co říká je pravda. Od utrpení s Petersonem byla poblíž vždy alespoň April. Mohla by se v novém domově vytvořit temná a děsivá prázdnota? Začínala se teď propast otevírat?

"Já to zvládnu," řekla Riley. "Jeď a dobře se u své rodiny bav."

Gabriela se usmála a podala Riley obálku. "To bylo v poštovní schránce," řekla.

Gabriela objala April, pak znovu objala Riley a šla dolů čekat na svůj taxík.

"Co to je, mami?" Zeptala se April.

"Já nevím," řekla Riley. "To nedošlo poštou."

Otevřela obálku a uvnitř našla plastovou kartičku. Na kartě bylo okrasným písmem napsáno "Blainův gril." Pod tím si nahlas přečetla, "Večeře pro dva."

"Myslím, že je to dárkový poukaz od našeho souseda," řekla Riley. "To je od něj hezké. Můžeme tam spolu zajít na večeři, až se vrátíme."

"Mami!" April si odfrkla. "On neměl na mysli, že to je pro nás dvě."

"Proč ne?"

"On tě zve na večeři."

"Ach! Opravdu si to myslíš? Nepíše se to tu."

April zavrtěla hlavou. "Nebuď hloupá. Ten chlap s tebou chce chodit. Crystal mi řekla, že se jejímu tátovi líbíš. "A je to vážně fešák."

Riley cítila, jak se jí zarděla tvář. Nemohla si vzpomenout, kdy ji naposledy někdo pozval na rande. Mnoho let byla vdaná za Ryana. Od jejich rozvodu se soustředila na zabydlení se ve svém novém domově a na rozhodnutí o její práci.

"Ty se červenáš, mami," řekla April.

"Pojďme ti zabalit věci," zabručela Riley. "Budu o tom všem muset popřemýšlet později."

Obě se vrátily k třídění oblečení. Po několika minutách mlčení April řekla, "Já mám o tebe, mami, tak trochu strach. Stejně jako to myslela Gabriela ..."

"Já to zvládnu," řekla Riley.

"Ano?"

Zatímco Riley skládala halenku, nebyla si jistá jak odpovědět. Jistě nedávno čelila horším nočním můrám než prázdnému domu – vražedným psychopatům, posedlým řetězy, panenkami a pochodněmi. Ale mohli by se vnitřní démoni probudit, když bude o samotě? Náhle za týden začal zdát jako dlouhá doba. A zdálo se, že vyhlídky na rozhodování, zda si vyjít ven s mužem, který žije vedle, nejsou svým vlastním způsobem také děsivé.

Já to zvládnu, pomyslela si Riley.

Kromě toho má ještě další možnost. A bylo na čase se rozhodnout jednou provždy.

"Byla jsem požádána, abych pracovala na jednom případě," řekl Riley April. "Musela bych hned odjet do Arizony."

April přestala skládat své oblečení a podívala se na Riley.

"Takže pojeděš, vid'?" zeptala se.

"Já nevím, April," řekla Riley.

"Co je tu k rozhodování? Je to tvoje práce, ne?"

Riley se podívala své dceři do očí. Těžké časy mezi nimi se zdály být ty tam. Od chvíle, kdy obě přežily hrůzy způsobené Petersonem, už byly spojené novým poutem.

"Přemýšlela jsem o tom, že bych se zpět do terénu už nevrátila," řekla Riley.

Apriliny oči se rozšířily překvapením.

"Cože?" Mami, zbavovat se padouchů je to, co děláš nejlíp."

"Učení mi taky jde," řekla Riley. "Jsem v tom velmi dobrá. A zbožňuji to. Opravdu."

April s nepochopením pokrčila rameny. "No, tak se do toho pusť a uč. Nikdo ti v tom nebrání. Ale nepřestávej nakopávat prdel. To je stejně důležitý."

Riley zavrtěla hlavou. "Já nevím, April," řekla Riley. Po tom všem, čím sis kvůli mě prošla – "

April se dívala a zněla nevěřičně. "Po tom všem, čím jsem si kvůli tobě prošla? O čem to mluvíš? Tys mi nic nezpůsobila. Zmocnil se mě psychopat jménem Peterson. Kdyby se nezmocnil mě, zmocnil by se někoho jiného. Nezačínej se za to obviňovat."

Po pauze April řekla, "Sedni si, mami. "Musíme si promluvit."

Riley se usmála a sedla si na postel. April zněla jako by byla sama matka.

Možná potřebuji rodičovskou přednášku, pomyslela si Riley.

April se posadila vedle Riley.

"Říkala jsem ti o mé kamarádce Angie Fletcherové?" Řekla April.

"Nemyslím."

"No, byly jsme si nějakou dobu blízké, ale pak změnila školu. Byla opravdu chytrá, byla o rok starší bylo jí patnáct. Slyšela jsem, že začala kupovat drogy od jednoho chláпка, kterému všichni říkají Trip. Dostala opravdu pořádně závislá na heroinu. A když jí došly peníze, Trip ji nechal pracovat jako šlapku. Trénoval ji osobně a přinutil ji, aby se k němu nastěhovala. Její matka je tak mimo, že si ani nevšimla, že je Angie pryč. Trip ji dokonce i inzeroval na svém webu, přinutil ji nechat si udělat tetování a na něm, že je na věky jeho."

Riley byla v šoku. "Co se jí stalo?"

"No, Trip se nakonec dostal do vězení, a Angie je v drogovém rehabilitačním centru. To bylo v létě, když jsme byly v New Yorku. Nevím, co se s ní stalo potom. Jen vím, že jí teď je šestnáct teď a její život je v troskách."

"To je mi líto," řekla Riley.

April zasténala netrpělivostí.

"Ty to vážně nechápeš, vid', mami? Nemáš důvod, proč litovat. Celý svůj život jsi strávila tím, abys takovým věcem zamezila. A odstranila jsi podobné lidi jako je Trip – některé z nich navždy. Ale pokud přestaneš dělat to, co jde nejlíp, kdo to po tobě přejme? Někdo tak dobrý jako ty? O tom pochybuju, mami. Opravdu."

Riley se na chvíli odmlčela. Pak s úsměvem pevně stiskla April ruku.

"Myslím, že si musím zavolat," řekla.

KAPITOLA SEDMÁ

Jak tryskáč FBI odstartoval do Quantica, Riley si byla jistá, že je na cestě za dalším monstrem. Tou myšlenkou byla hluboce znepokojena. Doufala, že se bude od zabijáků chvíli držet stranou, ale vzít tuhle práci jí už konečně přišlo jako správné rozhodnutí. Meredithovi se zjevně ulevilo, když řekla že pojede.

Toho rána April odjela na svou exkurzi a teď byli Riley a Bill na cestě do Phoenixu. Za oknem letadla odpoledne potemnělo a po skle stékal déšť. Riley zůstala připoutána na svém místě, dokud letadlo neproletělo těžkými šedými mraky do vyjasněné oblohy nad nimi. Pak se pod nimi rozprostřel měkký povrch a skryl zemi, kde lidé pravděpodobně pobíhali, aby se vyhnuli dešti. A Riley myslela na to, jak prožívají svá každodenní potěšení nebo své hrůzy nebo vše mezi tím.

Jak se let zklidnil, Riley se obrátila k Billovi a zeptala se, "Cos mi chtěl ukázat?"

Bill na stole před sebou otevřel svůj laptop. Zobrazil fotografii velkého černého pytle na odpadky, sotva ponořeného do mělké vody. Z pytle vykukovala mrtvá bílá ruka.

Bill vysvětlil, "Tělo Nancy Holbrookové bylo nalezeno v umělém jezeře v nádrži za Phoenixem. Byla to třicetiletá spolčnice, poskytující drahé služby. Jinými slovy drahá prostitutka."

"Utopila se?" Zeptala se Riley.

"Ne. Zdá se, že příčinou smrti bylo zadušení. Pak byla nacpána do pytle na odpadky a hozena do jezera. Ten pytel byl zatěžkaný velkými kameny."

Riley si fotografii prohlédla zblízka. V hlavě se jí rodilo mnoho otázek.

"Zanechal vrah nějaké fyzické důkazy?" zeptala se. "Otisky, vlákna, DNA?"

"Vůbec nic."

Riley zavrtěla hlavou. "Já to nechápu. Myslím, to pohození těla. Proč si nedal vrah jen trochu víc záležet? Sladkovodní jezero je ideální pro zbavení se těla. Mrtvoly se potopí a rychle se ve sladké vodě rozloží. Jistě, mohou se později vynořit kvůli nafouknutí a plynům. Ale dost kamení v pytli by tento problém vyřešilo. Proč ji nechal v mělké vodě?"

"Myslím, že bude na nás, abychom na to přišli," řekl Bill.

Bill ukázal několik dalších fotek z místa činu, ale Riley toho moc neprozradily.

"Co si myslíš?" řekla. "Máme co do činění se sériovým vrahem nebo ne?"

Bill zamyšleně svažil obočí.

"Nevím," řekl. "Popravdě se jen díváme na jednu zavražděnou prostitutku. Ve Phoenixu zmizely i jiné prostitutky. Ale to není nic nového. To se děje běžně v každém větším městě v zemi."

Slovo "běžně" přišlo Riley nepříjemné. Jak by mohlo být kontinuální mizení určité skupiny žen považováno za "běžné"? Ale i tak věděla, že co Bill říká je pravda.

"Když Meredith zavolal, znělo to naléhavě," řekla. "A teď s námi dokonce zachází jako s VIP, když nás tam nechá letět BAU tryskáčem." Chvilí se rozpomínala. "Jeho přesná slova byla, že jeho přítel chtěl, abychom se na to podívali jako na práci sériového vraha. Ale ty to říkáš, jako by si nikdo nebyl jistý tím, že to je sériový vrah."

Bill pokrčil rameny. "Možná není. "Ale zdá se, že Meredith je bratrovi Nancy Holbrookové, Garrettu Holbrookovi, opravdu blízko."

"Jo," řekla Riley. "Řekl mi, že spolu chodili na akademii. Ale celá ta věc je neobvyklá."

Bill neoponoval. Riley se opřela ve svém sedadle a o té situaci přemýšlela. Zdálo se být docela zřejmé, že Meredith obchází pravidla FBI, kvůli laskavosti příteli. To nebylo pro Meredithu vůbec typické.

Ale to její smýšlení nad jejím šéfem nijak neovlivňovalo. Ve skutečnosti jeho oddanost ke svému příteli opravdu obdivovala. Přemýšlela ...

Je tu někdo, kvůli komu bych obešla pravidla? Možná kvůli Billovi?

Za ta léta se stal něčím víc než jen partnerem a dokonce i víc než kamarádem. I tak si Riley nebyla jistá. A kvůli tomu se pozastavila nad tím - jak blízko se v těchto dnech cítila být svým spolupracovníkům, včetně Billa?

Ale zdálo se, že nemá moc význam nad tím nyní přemýšlet. Riley zavřela oči a usnula.

*

Když přistáli ve Phoenixu, byl jasný a slunečný den.

Jak vystoupili z tryskáče, Bill do ní šťouchnul a řekl: "Super, skvělé počasí. Možná z tohoto výletu budeme mít alespoň malou dovolenou."

Riley tak trochu pochybovala, že zažije hodně legrace. Už to bylo dost dlouho, co si vzala skutečnou dovolenou. Její poslední pokus na výlet do New Yorku s April byl zkrácen neobvyklou vraždou a mrzačením, které byly velkou součástí jejího života.

Už brzy si budu potřebovat skutečně odpočinout, pomyslela si.

U letadla se s nimi setkal místní mladý agent a odvezl je na úřad FBI ve Phoenixu, k pozoruhodné nové moderní budově. Jak zajel autem na parkoviště úřadu, poznamenal, "Super design, vidíte? Dokonce vyhrál nějakou cenu. Dokážete odhadnout jako co má vypadat?"

Riley se podívala na budovu. Byl rovná, ve tvaru dlouhých obdélníků, s úzkými vertikálními okny. Vše bylo pečlivě umístěno a zdálo se a bylo jí to povědomé. Zastavila se a chvíli se na ni dívala.

"Posloupnost DNA?" zeptala se.

"Jo," řekl muž. "Ale vsadím se, že určitě neuhodnete, jako co má shora vypadat ten skalní labyrint tamhle."

Ale než Riley a Bill mohli hádat, vešli do budovy. Uvnitř Riley viděla opakování motivu DNA na ostře vzorované dlažbě. Agent je vedl mezi strohými horizontálními stěnami a příčkami, až došli ke kanceláři šéfa, zvláštního agenta Elgina Morleyho, tam je opustil.

Riley a Bill se představili Morleymu, malému knihomolovi, muži po padesátce, s tlustým černým knírem a kulatými brýlemi. V kanceláři na ně čekal ještě další muž. Bylo mu po čtyřicítce, byl vysoký, hubený a mírně shrbený. Riley si pomyslela, že vypadá unaveně a přepadle.

Morley řekl, "Agenti Paige a Jeffreys, rád bych vás seznámil s agentem Garrettem Holbrookem. Jeho sestra byla obětí, která byla nalezena v jezeře Nimbo."

Všichni si potřásli rukama a čtyři agenti se posadili, aby si promluvili.

"Děkuji, že jste přijeli," řekl Holbrook. "Celá ta věc je docela ohromující."

"Povězte nám o své sestře," řekla Riley.

"Nemůžu vám toho moc říct," řekl Holbrook. "Nemůžu říct, že bych ji velmi dobře znal. Byla to moje sestra jen napůl. Můj táta byl blbec záletník a nechal mámu a měl děti se třemi různými ženami. Nancy byla o patnáct let mladší než já. Sotva jsme za ta léta udržovali kontakt."

Chvilí tupě zíral na podlahu, prsty bezmyšlenkovitě žmoulal opěradlo své židle. Pak, aniž vzhlédl, řekl: "Naposledy jsem o ní slyšel, když pracovala v kanceláři a chodila na kurzy do obecní školy. To bylo před několika lety. Byl jsem šokován, když jsem zjistil, co se s ní stalo. Neměl jsem ani tušení."

Pak se odmlčel. Riley přišlo, jako by něco zůstalo nevyřčeno, ale řekla si, že to je možná opravdu vše, co muž věděl. Konec konců co by mohla sama Riley říci o své starší sestře, kdyby se někdo zeptal? S Wendy přerušily kontakt před tak dlouhou dobou, jako by už ani nebyly sestry.

I tak cítila, že v Holbrookově chování je něco víc než smutek. Připadalo jí to divné.

Morley navrhl, aby s ním Riley a Bill šli na soudní patologii, kde by se mohli podívat na tělo. Holbrook přikývl a řekl, že bude ve své kanceláři.

Jak šli chodbou za velitelem, položil Bill otázku, "Agente Morley, z jakého důvodu si myslíte, že máme co do činění se sériovým vrahem?"

Morley zavrtěl hlavou. "Nejsem si jistý, že pro to máme důvody," řekl. "Ale když Garrett zjistili o smrti Nancy, odmítl to nechat jen tak. Je to jeden z našich nejlepších agentů a snažil jsem se mu

vyhovět. Pokusil se rozjet své vlastní vyšetřování, ale nikam se nedostal. Pravda je, že celou dobu nebyl sám sebou."

Riley si zajisté všimla, že se Garrett zdál být strašně nevyrovnaný. Možná o něco víc, než by bylo u ostříleného agenta obvyklé, i přes úmrtí příbuzného. Dal jasně najevo že k sobě neměli blízko.

Morley vedl Riley a Billa do budovy soudní patologie, kde je představil šéfce týmu, doktorce Rachel Fowlerové. Patoložka otevřela chladicí jednotku, kde bylo uchováváno tělo Nancy Holbrookové.

Riley sebou trochu trhla, když ucítila známý zápach rozkladu, i když zápach nebyl ještě velmi silný. Viděla, že žena byla malé postavy a velmi štíhlá.

"Nebyla ve vodě dlouho," řekla Fowlerová. "Kůže se právě začínala krabatit, když ji našli."

Doktorka Fowlerová ukázala na její zápěstí.

"Tady můžete vidět spáleniny od provazů. Vypadá to jako by byla svázána, když byla zabita."

Riley si všimla vyvýšených skvrn na ohbí paže mrtvoly.

"Vypadá to jako známka po užívání," řekla Riley.

"Přesně." Brala heroin. Můj odhad je, že propadla vážné závislosti."

Riley to připadalo, jako by ta žena byla anorektička a zdálo se, že to je v souladu s Fowlerovou teorií závislosti.

"Pro prvotřídní doprovod se takový druh závislosti zdá neobvyklý," řekl Bill. "Jak víme, že to dělala?"

Fowlerová předložila laminovanou vizitku v plastovém sáčku na důkazy. Byla na ní provokativní fotografie mrtvé ženy. Jméno na kartě bylo jednoduše "Nanette" a podnik se jmenoval "Ishtar společnosti."

"Tuto kartu měla u sebe, když byla nalezena," vysvětlila Fowlerová. "Policie se spojila se společností Ishtar společnosti a zjistila její pravé jméno a to je brzy dovedlo k její identifikaci jakožto nevlastní sestře agenta Holbrooka."

"Máte představu, jak byla udušena?" Zeptala se Riley.

"Kolem krku má nějaké modřiny," řekla Fowlerová. "Vrah jí mohl držet přes hlavu igelitový sáček."

Riley se pozorně podívala na modřiny. Jednalo se o nějaký druh nevydařené sexuální hry nebo o úmyslnou vraždu? To ještě nedokázala říci.

"Co měla na sobě, když ji našli?" Zeptala se Riley.

Fowlerová otevřela krabici, která obsahovala oblečení oběti. Měla na sobě růžové šaty s hlubokým výstřihem – zdaleka ne slušné, zaznamenala Riley, ale to bylo něco lepšího, než bylo typické pro kýčovitě oděnou pouliční prostitutku. Byly to šaty pro ženu, která chtěla vypadat velmi sexy a zároveň vhodně oblečená do nočního klubu.

Nahoře na šatech byl připevněný průhledný plastový sáček se šperky.

"Smím se podívat?" Zeptala se Riley Fowlerové.

"Poslužte si."

Riley uchopila sáček a podívala se na jeho obsah. Většina z toho byla docela vkusná bižuterie – korálkový náhrdelník a jednoduché náušnice a náramky. Ale jedna položka mezi ostatní nezapadala. Byl to tenký zlatý prsten s diamantem. Vzala ho a ukázala ho Billovi.

"Skutečný?" Zeptal se Bill.

"Ano," odpověděl Fowlerová. "Skutečné zlato a skutečný diamant."

"Vrah se neobtěžoval ho ukrást," poznamenal Bill. "Tak to nebylo o penězích."

Riley se obrátila k Morleyho. "Chtěla bych vidět, kde byla nalezena," řekla. "Hned teď, dokud je ještě světlo."

Morley vypadal trochu zmateně.

"Můžeme vás tam dostat vrtulníkem," řekl. "Ale já nevím, co čekáte, že tam najdete. Policajti a agenti celé místo prohledali."

"Věřte jí," řekl Bill uvědoměle. "Ona něco zjistí."

KAPITOLA OSMÁ

Rozlehlá hladina jezera Nimba vypadala tiše a klidně, zatímco se k němu blížil vrtulník.

Ale vzhled může oklamat, připomněla si Riley. Dobře věděla, že klidný povrch může chránit temné tajemství.

Vrtulník sestoupil, pak kolísal, zatímco se vznášeli a hledali místo pro přistání. Riley se z roztřeseného pohybu dělalo nevolno. Vrtulníky neměla moc v oblibě. Podívala se na Billa, který seděl vedle ní. Připadalo jí, že vypadá podobně vykořeněný.

Ale když pohlédla na agenta Holbrooka, jeho tvář jí připadala prázdná. Sotva řekl během půl hodiny letu z Phoenixu jediné slovo. Riley ještě nevěděla, co si o něm má myslet. Byla zvyklá snadno lidi přečíst – někdy až příliš snadno, snadněji, než by jí bylo příjemné. Ale Holbrook, jí stále připadal záhadný.

Vrtulník konečně dosedl a všichni tři agenti FBI vstoupili na pevnou zem, vyhýbali se vířícímu vzduchu pod stále rotujícími čepelemi. Silnice, na které vrtulník přistál, nebyla nic víc než linie paralelních stop po pneumatikách skrze pouštní plevel.

Riley si všimla, že cesta nevypadala moc používaná. I tak se zdálo, že přes ní během minulého týdne přešlo dost vozidel a zakrylo tak všechny stopy po tom, co řídil vrah.

Hlučný motor vrtulníku utichl, takže bylo snazší hovořit, zatímco se Riley a Bill vydali pěšky za Holbrookem.

"Povězte nám, co jen můžete o tomto jezeře," řekla Riley Holbrookovi.

"Je to jedna z několika nádrží, vytvořených přehradami podél řeky Acacia," řekl Holbrook. "Toto je z umělých jezer nejmenší. Je plné ryb a je to oblíbené rekreační místo, ale společné prostory jsou na druhé straně jezera. Tělo bylo objeveno párem marihuanou sjetých teenagerů. Já vám ukážu kde."

Holbrook je vedl ze silnice na kamenný hřeben s výhledem na jezero.

"Děcka byla přesně, kde stojíme," řekl. Ukázal dolů na okraj jezera. "Podívali se tam dolů a uviděli to. Říkali, že vypadalo jen jako temný obrys ve vodě."

"V jakou denní dobu tu ty děti byly?" Zeptala se Riley.

"O něco dříve, než kolik je teď," řekl Holbrook. "Vynechaly školu a sjely se."

Riley si celé místo činu prohlédla. Slunce bylo nízko a vrcholky červené skály za jezerem ve světle zářily. Na vodě bylo několik lodí. Ze srázu z hřebene dolů k vodě to nebylo daleko – snad pouhé tři metry.

Holbrook ukázal na nedaleké místo, kde svah nebyl tak strmý.

"Děti slezly tam dolů, aby se podívaly zblízka," řekl. "V ten moment zjistily, co to doopravdy je."

Chudáci děti, pomyslela si Riley. Už to bylo nějakých dvacet let, co ve škole vyzkoušela marihuanu. I tak si dokázala dobře představit umocněnou hrůzu, když udělaly takový objev, zatímco byly pod vlivem.

"Chceš slézt dolů a podívat se zblízka?" Zeptal se Bill Riley.

"Ne, odtud je dobrý výhled," odpověděla Riley.

Její vnitřní hlas jí říkal, že je tam, kde potřebuje být. Konec konců vrah jistě nevlekl tělo po stejném svahu, po kterém sestoupily děti.

Ne, pomyslela si. Stál přímo tady.

Dokonce to vypadalo, jako by řídká vegetace byla ještě trochu narušená na místě, kde stála.

Několikrát se zhluboka nadechla, snažila se vklouznout do jeho pohledu. Nepochybně sem přišel v noci. Ale byla to jasná noc nebo bylo zataženo? No v Arizoně v této roční době byla šance, že noc byla jasná. A ona si vzpomněla, že měsíc byl asi před týdnem jasně vidět. Ve svitu hvězd a měsíce mohl docela dobře vidět co dělá – možná i bez baterky.

Představila si ho, jak tady pokládá tělo. Ale co udělal potom? Očividně nechal tělo skutálet z římsy. Spadlo rovnou do mělké vody.

Ale něco na tomto scénáři Riley nesesedlo. Znovu přemýšlela, stejně jako když byla v letadle, jak mohl být tak neopatrný.

Pravda, tady na římse asi nemohl vidět, že se tělo příliš hluboko nepotopilo. Děti pytel popsaly jako "temný obrys ve vodě." Z této výšky byl ponořený pytel pravděpodobně neviditelný i za jasné noci. Předpokládal, že se tělo potopil, jak tomu bývá u čerstvě mrtvých těl ve sladké vodě, zvláště když jsou zatížena kameny.

Ale proč předpokládal, že je tu voda hluboká?

Pohlédla dolů do čisté vody. V pozdně odpoledním světle mohla snadno vidět ponořenou římsu na místě, kde tělo přistálo. Byla to malá vodorovná oblast, nic víc než jen vršek balvanu. Kolem něj byla voda černá a hluboká.

Rozhlédla se po jezeře. Všude z vody vyčnívaly příkré útesy. Viděla, že jezero Nimbo bývalo hlubokým kaňonem předtím, než jej přehrada naplnila vodou. Viděla jen pár míst, kde šlo projít po pobřeží. Strany útesu padaly rovnou dolů do hlubin.

Po její pravici a levici Riley viděla hřebeny, které se podobaly tomu, kde stáli, vystupovaly přibližně do stejné výšky. Voda pod těmi útesy byla tmavá, beze stop po římsách, jaké ležely právě zde.

Cítila záchvěv porozumění.

"On už to předtím někdy provedl," řekla Billovi a Holbrookovi. "V tomto jezeře je další tělo."

*

Během cesty vrtulníkem, zpět na ústředí FBI ve Phoenixu, Holbrook řekl, "Takže si myslíte, že to nakonec je sériový případ?"

"Ano, myslím," řekla Riley.

Holbrook řekl: "Nebyl jsem si jistý. Hlavně jsem chtěl pro případ získat někoho dobrého." "Ale co jste viděla, že jste dospěla k tomuto rozhodnutí?"

"Existují další římsy, které vypadají stejně jako ta, přes kterou převrhl toto tělo," vysvětlovala. "Jednu z těch dalších použil už předtím a tělo se potopilo tak jak mělo. Ale možná tentokrát nemohl najít stejné místo. Nebo si možná myslel, že to je to stejné místo. Rozhodně ale čekal, že výsledek bude tentokrát stejný. Mýlil se."

Bill prohlásil, "Říkal jsem vám, že tam něco najde."

"Potápěči budou muset jezero prohledat," dodala Riley.

"To bude trvat dost dlouho," řekl Holbrook.

"Stejně se to musí udělat. Někde tam dole je další tělo. Můžete se na to spolehnout. Nevím, jak dlouho už je tam, ale je tam."

Odmlčela se, vnitřně posuzovala, co to všechno vypovídalo o osobnosti vraha. Byl zdatný a schopný. Nebyl to žádný patetický smolař jako Eugene Fisk. Byl spíš jako Peterson, vrah, který zajal a týral ji a April. Byl bystrý a vyrovnaný a zabíjení si důsledně užíval – sociopat, spíše než psychopat. Především byl sebevědomý.

Možná příliš sebevědomý, což mu škodilo, pomyslela si Riley.

Možná že to byla jeho zkáza.

Řekla: "Ten chlápek, kterého hledáme, není žádný kriminální ubožák. Můj odhad je, že je to obyčejný občan, přiměřeně vzdělaný, možná s manželkou a rodinou. Nikdo, kdo ho zná, si nemyslí, že je to vrah."

Riley sledovala Holbrookův obličej, zatímco si povídali. Přestože nyní věděla něco o případu, který dosud neznala, Holbrook jí stále připadal naprosto neproniknutelný.

Vrtulník zakroužil nad budovou FBI. Setmělo se a oblast tam dole byla dobře osvětlená.

"Podívej se támhle," řekl Bill a ukázal z okna.

Riley se podívala, kam ukazoval. Byla překvapena, když viděla, že odtud skalka vypadá jako gigantický otisk prstu. Rozprostíral se pod nimi jako uvítací cedule. Nějaký nekonvenční zahradní architekt rozhodl, že tento obraz, uspořádaný z kamene, se lépe hodí pro novou budovu FBI, než třeba květinová zahrada. Stovky velkých kamenů byly pečlivě umístěny do kroutících se řad, aby vytvořily iluzi rýh.

"Páni," řekla Riley Billovi. "Čí otisk prstů podle tebe použili? Myslím, že někoho legendárního. Možná Dillingerů?"

"Nebo možná Johna Wayne Gacyho. Nebo Jeffreyho Dahmera."

Riley to přišlo jako zvláštní podívaná. Na zemi by nikdo nikdy neuhodl, že je uspořádání kamenů něco víc, než nesmyslné bludiště.

Připadalo jí to téměř jako znamení a varování. Tento případ se bude žádat, aby na věci pohlížela z nové a znepokojující perspektivy. Bude se nořit do temnoty, jakou si ani ona sama nepředstavovala.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Ten muž rád sledoval pouliční děvky. Líbilo se mu, jak se shlukovaly na rohu a natřásaly se na chodnících, většinou chodily v párech. Shledával je mnohem odvážnějšími, než jaké byly dívky na zavolání a společnice, náchylné ke snadné ztrátě trpělivosti.

Například právě teď viděl jednu, jak proklínala bandu hrubých mladíků v pomalu se pohybujícím vozidle za to, že si ji vyfotili. Muž jí to nedával ani trochu za vinu. Konec konců zde byla proto, aby pracovala, nikoliv proto, aby sloužila jako scénérie.

Kde je jejich respekt? pomyslel si úšklebkem. Ta dnešní mládež.

Teď se jí kluci smáli a křičeli oplzlosti. Ale nemohli se vyrovnat jejím barvitým odpovědím, některé z nich byly španělsky. Její styl se mu líbil.

Dnes večer si vybíral něco pod jeho úroveň, zaparkoval podél řady levných motelů, kde se pouliční šlapky shromažďovaly. Ostatní dívky byly méně temperamentní než ta co nadávala. Jejich pokusy vypadat smyslně byly neohrabané, ve srovnání s ní a jejich vyzývavá gesta byla vulgární. Jak je sledoval, jedna si nadzvedla sukni, aby ukázala své sporé kalhotky řidiči, který kolem pomalu projížděl autem. Řidič nezastavil.

Jeho pohled byl upřený na dívku, která prvně přilákala jeho pozornost. Rozhořčeně pochodovala a stěžovala si ostatním dívkám.

Muž věděl, že by ji mohl mít, kdyby chtěl. Mohla by být jeho další obětí. Jediné, co musí udělat, aby získal její pozornost, je jet podél chodníku směrem k ní.

Ale ne, to on neudělá. Nikdy to nedělal. Nikdy by neoslovil šlapku na ulici. Bylo na ní, aby oslovila ona jeho. Bylo to stejné i s děvkama, se kterými se setkal prostřednictvím služby nebo v bordelu. Nechal je, aby se s ním setkaly o samotě někde stranou, aniž by o to přímo požádal. Zdálo se, jako by to byl jejich nápad.

S trochou štěstí si odvážná dívka všimne jeho drahého auta a hned přiběhne. Jeho auto bylo nádhernou návnadou. Stejně tak jako skutečnost, že se dobře oblékal.

Ale ať večer skončí jakkoli, musí být opatrnější než minule. Byl nedbalý, odhodil tělo přes římsu a čekal, že se potopí.

A ona způsobila takový rozruch! Sestra agenta FBI! A povolali své velké ranaře až z Quantica. Nelíbilo se mu to. Nebyl pro publicitu ani slávu. Jen chtěl dopřát svým chutím.

A neměl na to snad právo? Jaký zdravý dospělý muž neměl své chutě?

Teď chtějí poslat potápěče pod hladinu jezera, aby hledali těla. Věděl, co by tam mohli najít, dokonce i po třech letech. Vůbec se mu to nelíbilo.

Nebylo to jen tak kvůli vlastnímu zájmu. Kupodivu měl pocit, že to je špatné pro samotné jezero. Potápěči, kteří sondují a rýpají pod vodou do každé štěrbině a skuliny, mu připadali poněkud obscénní a invazivní, bylo to neomluvitelné vyrušení. Konec konců jezero neudělalo nic špatného. Proč by mělo být obtěžováno?

Ale i tak neměl obavy. Neexistoval způsob, jakým by mohli zjistit, že stopy k obětem vedou k němu. Prostě se to nestane. Ale s tím jezerem už skoncoval. Ještě se sice nerozhodl, kam uloží svou další oběť, ale byl si jistý, že dospěje k rozhodnutí, než bude večer u konce.

Temperamentní dívka se teď dívala na jeho auto. Vykročila směrem k němu sebevědomým krokem.

Stáhl okénko a ona strčila dovnitř hlavu. Byla to Latina s tmavou kůží, výrazným make-upem a silně orámovanými rty, barevnými očními stíny a divoce klenutým obočím, které vypadalo jako tetované. Její náušnice byly velké pozlacené kříže.

"Hezké auto," řekla.

Usmál se.

"Co tady venku dělá tak hezká holka jako ty tak pozdě večer?" zeptal se. "Není už čas jít spát?"

"Možná bys mě chtěl přikrejt," řekla s úsměvem.

Její zuby mu připadaly pozoruhodně čisté a rovné. Vypadala totiž mimořádně zdravé. To bylo tady na ulici docela vzácné, kde většina dívek byly "narkomanky," v různých fázích závislosti na methamphetaminu.

"Líbí se mi tvůj styl," řekl. "Velmi chola."

Její úsměv se rozšířil. Viděl, že pojmenování Latina šlapka vnímá jako kompliment.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se.

"Socorro."

Aha "socorro," pomyslel si. To ve španělštině znamená "pomoc."

"Vsadím se, že dáváš ohromnou první socorro," řekl poťouchlým tónem.

Její hluboké hnědé oči se na něj okamžitě zašklebily. "Vypadáš, jako bys právě teď potřeboval trochu socorro."

"Možná ano," řekl.

Ale dříve, než si mohli začít dohadovat podmínky, přímo za ním zastavilo auto. Slyšel, jak z místa řidiče zavolal muž.

"¡Socorro!" vykřikl. "¡Vente!"

Dívka se poněkud rozhořčeně napřímila.

"¿Porqué?" zakřičela na něj.

"Vente aquí, ¡puta!"

Muž si v dívčiných očích všiml náznaku strachu. To nemohlo být kvůli tomu, že ji muž v autě nazval kurvou. Odhadoval, že muž byl její pasák, přijel zkontrolovat, kolik peněz dnes večer zatím vydělala.

"¡Pinche Pablo!" Zamumlala polohlasně univerzální urážku. Pak šla k autu.

Ten muž tam seděl, přemýšlel, zda se vrátí, zda s ním stále bude chtít dohodnout obchod. Nelíbilo se mu to. Čekat nebyl jeho styl.

Jeho zájem o dívku náhle zmizel. Ne, nebude se s ní obtěžovat. Neměla tušení, jaké štěstí ji potkalo.

Kromě toho, co dělá mezi takovou spodinou? Jeho další oběť by měla být na vyšší úrovni.

Chiffon, pomyslel si. Už málem na Chiffon zapomněl. Ale možná jsem si ji jen schovával pro zvláštní příležitost.

Mohl si počkat. Nemusí to být dnes v noci. Odjel se škodolibou radostí nad svým sebeovládáním, navzdory jeho obrovské chuti. Považoval to za jednu ze svých nejlepších osobních vlastností.

Konec konců, byl velmi civilizovaný muž.

KAPITOLA DESÁTÁ

Tři mladé ženy ve výslechové místnosti vůbec nevypadaly, jak Riley očekávala. Pár okamžiků je jen pozorovala jednosměrným oknem. Byly vkusně oblečené, téměř jako dobře placené sekretářky. Bylo jí řečeno, že jejich jména byla Mitzi, Koreen a Tantra. Samozřejmě si Riley byla jistá, že to nebyla jejich skutečná jména.

Riley měla rovněž pochybnosti o tom, že se tak přijatelně oblékaly, když byly v práci. Při práci za cca 250 dolarů za hodinu jistě investovaly do propracovaných oděvů pro plnění nejrůznějších představ klientů. Byly to kolegyně Nancy "Nanette" Holbrookové z firmy Ishtar spolčnice. Oblečení, které měla Nancy Holbrooková na sobě, když byla zabita, bylo výrazně méně vhodné. Ale Riley došlo, že když nebyly zrovna v práci, chtěly ženy vypadat důstojně.

Ačkoli prostitutky hrály roli v některých případech, které Riley v minulosti vyšetřovala, bylo to poprvé, kdy ji pozvali, aby s některými z nich pracovala takto na přímo. Tyto ženy byly potenciálními oběťmi. Mohly být i potenciálními podezřelými, i když prakticky všechny vraždy tohoto typu byly provedeny muži. Riley si byla jistá, že tyto ženy měly daleko od příšer, které ve své práci pronásledovala.

Bylo pozdní nedělní odpoledne. Včera v noci se Riley a Bill zabydleli ve svých samostatných a pohodlných pokojích nedaleko budovy FBI. Riley zavolala April, který byla v hotelu ve Washingtonu DC, na historické exkurzi. April byla hihňavá a šťastná a upozorňovala svou matku, že opravdu nemá čas na telefonní hovory. "Zítra ti napíšu," řekla April a překřikovala při tom hluk teenagerů v pozadí.

Riley cítila, že dnes už bylo promrháno příliš mnoho času. Trvalo skoro celý den, než se prostitutky shromáždily a přivedly na místo. Riley řekla zvláštnímu agentovi, veliteli Elginovi Morleyovi, že chce s ženami promluvit bez přítomnosti mužů. Možná budou v přítomnosti jiné ženy otevřenější. Nyní si myslela, že by je mohla pozorovat a nepozorovaně poslouchat několik minut předtím, než přikročí k jejich výslechu. Prostřednictvím reproduktoru slyšela jejich rozhovor.

Jejich styl a osobnosti byly osobité. Malá, blond, buclatá Mitzi jakoby představovala dívku z malého města, dívka od vedle.

"Tak položil Kip už tu otázku?" Zeptala se Mitzi Koreen.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.